

SEVGİ

dünyası

SAYI: 132944 2002/02 FİYATI: 1.500.000

KOCA BEBEKLER

Dr. Refet Kayserilioglu

SEN YOKSUN YA VAR SIN YA ASLINDA

Güngör Özyigit

VARLIKLARIN EŞSİZ HÜVİYETİ

Nadide Kılıç

İKİ YAŞAM ARASINDA

Ceviren: Acar Doğangün

AYIN DOSYASI : MİLENYUM ÇİZGİSİ

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
ŞUBAT 2002
Sayı: 398

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioglu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayselioglu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoglu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoglu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

Sevgili Dostlar	
Dr. Refet Kayserilioglu	1
Koca Bebekler	
Dr. Refet Kayserilioglu	2
Esinler	
Olgay Göksel	10
Sen Yoksun ya,	
Varsın ya Aslında	
Güngör Özyiğit	11
Varlıkların Eşsiz Hüviyeti	
Nadide Kılıç	15
Kendime Mektuplar	
Nelda Bayraktar	19
Silver Birch Öğretileri	
Çev: Acar Doğangün	21
İnternette Öyküler	24
İki Yaşam Arasında	
Çev: Acar Doğangün	26
Aynı Dosyası	
Milenyum Müjdesi	
İki Yüce Gönüllü Er	
Bariş Çağrı	
Hayat Ağacı	
Tanrı Busesi	
Hoşgörünün Hoş Tarafı	
Birliğe Doğru	
Emeklemek	
Zehra İskender	39
Kitaplık	41
Bir Annenin Duası	42
Hayatımız Mizah	
Güngör Özyiğit	46

Sevgili Dostlar

İnsanlar dünyada barış istiyorlar, huzurlu ve sakin bir şekilde yaşamak istiyorlar. Ama bu istekleri bir türlü gerçekleştiriyor. Bir yerdeki karışıklık ve kavga bitmeden bir başka yerde başlıyor. Hiçbir birlik ve barış sürekli olamıyor. Dünyada bugünkü zihniyet sürdüğü sürece de huzurun ve sürekli bir barışın gelmesi sadece hayaldir. Kafalar ve gönüller değişmeden, dünya nasıl değişecek? Dünya insanlardan oluşuyor. İnsanların davranışları ise, doğru diye bağlandıkları,

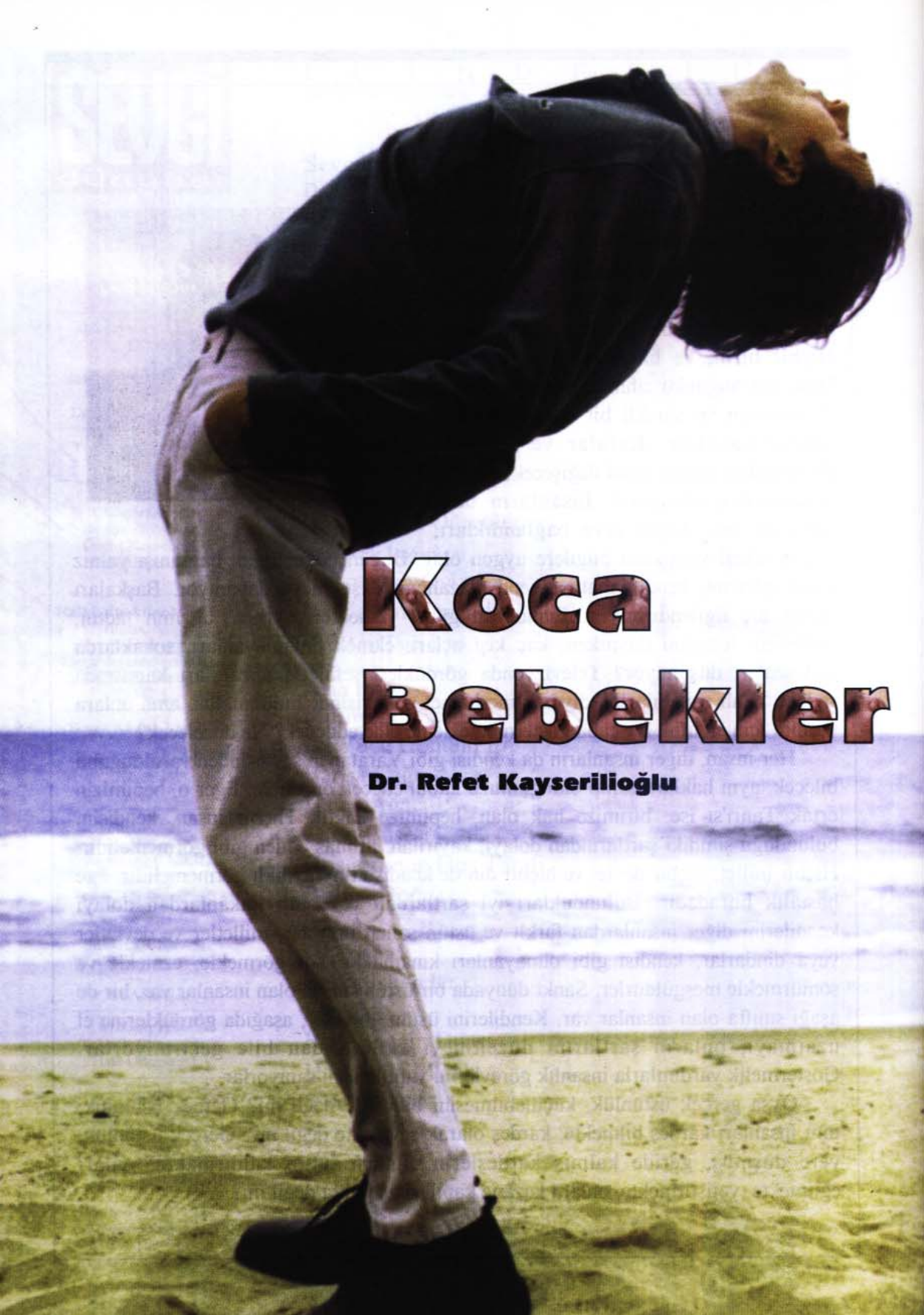

yaşam ilkesi yaptıkları bilgilere uygun olur. Bugün çoğunluğun davranışı yalnız kendi çıkarını, kendi rahatını, kendi kazancını düşünmeye dayanıyor. Başkaları onları hiç ilgilendirmiyor. Evinde en güzel yemekleri yerken, ağzının tadını, midesinin lezzetini duyarken, kaç kişi açları, ekmek bulamayanları, sokaklarda sürünenleri düşünüyor? Televizyonda gördükleri sefalet manzaraları karşısında sadece "Vah zavallılar!.." diyerek merhamet gösterisinde bulunmakla, ama onlara yardım için en ufak bir çaba göstermemekle ne elde edilecek? Ne düzelecek?

Her insan, diğer insanların da kendisi gibi Yaratan'ın sevgisinden varolduğunu bilecek, aynı haklara sahip olduğumuzu kabul edecek öncelikle. Eğer o, hepimizin ortak Tanrı'sı ise, birimize hak olan, hepimize haktır. Hiçbir insan, kendisini bulunduğu şimdiki şartlarından dolayı, kayırılan, iltimas edilen gibi görmemelidir. Hiçbir millet, hiçbir devlet ve hiçbir din de kendisini ayrıcalıklı görmemelidir. İşte hastalık buradadır. Bulundukları iyi şartlardan ve üstün imkânlardan dolayı kendilerini diğer insanlardan farklı ve üstün sanan insanlar, milletler ve devletler veya dindarlar, kendisi gibi olmayanları kınamakla, hor görmekle, ezmekle ve sömürmekle meşguldürler. Sanki dünyada bir üstün sınıfta olan insanlar var, bir de aşağı sınıfta olan insanlar var. Kendilerini üstün görenler, aşağıda gördüklerine el uzatmayı, onların şartlarını düzeltmeyi akıllarından bile geçirmiyorlar. Göstermelik yardımlarla insanlık görevlerini yaptıklarını sanıyorlar.

Oysa gerçek üstünlük, küçülebilmesini bilmekte değil mi? Gerçek üstünlük, tüm insanları kardeş bilmekte, kardeş olarak sevmekte değil mi? Gerçek üstünlük, yere düşmüş, geride kalmış kardeşlerin elinden tutup kaldırmakta, onları eğitmekte, yetiştirmekte, onlara kazanç kapıları açmakta değil mi?

(Devamı 48. sayfada)

Koca Bebekler

Dr. Refet Kayserilioğlu

BEN ÖKSÜZÜM

Karaman'da serbest muayenahane'de doktorluk yaparken, 45 yaşında bir adam gelmişti bana. Boynu bükük, garip bir hali vardı. Ruhsal yönden sıkıntılı idi. "Neyin var?" diye sordum. "Ben öksüzüm, yetimim" dedi. Öksüz deyince çocuklar düşünülür. Öksüz ve yetim, küçük yaşta annesi ve babası ölmüşlere denir. "Kaç yaşındasın?" diye sordum. "Kırk beş" dedi. "Evli misin?" "Evet" Merakım arttı: "çocukların var mı?" dedim. "Evet, üç tane" diye cevapladı. "Peki bu ne biçim öksüzlük, yetimlik böyle?!" diye sordum. "Annem, babam yok" diye boynunu büktü. "Kardeşim sen kendin baba olmuşsun. Hâlâ ne annesi, ne babası arıyorsun?"

Bu olay çok düşündürücü. Adamı kırk beş yaşına gelmiş, evlenmiş, üç de çocuğu olmuş, hâlâ anne şefkatini ve baba himayesini bekleyen bir çocuk olmaktan kurtulamamış. Adamın kişiliği tam gelişmemiş, kendine güvenmiyor. Sürekli başkalarının himayesine, desteğine ve yönetimine ihtiyaç duyuyor. Doğal olarak da anne ve babasını arıyor.

Değerli bir kapitan tanıdım. Mesleğinde çok başarılı idi. Çevresinde sevilen bir insandı. Fakat 40 yaşına geldiği halde

evlenememişti. Hatta hiç bir kadınla da ilişkisi olmamıştı. Babası, daha o okulda iken ölmüştü. Annesiyle beraber oturuyordu. Annesini çok seviyordu. Annesi de onun için canını verircesine yardım ve ilgi gösteriyordu. Bir kaç kere: "Oğlum, senin vaktin geldi, artık seni evlendirelim"

demmişti. Ama ciddi birisi de çıkmamıştı. O da evlenmeyi pek istemiyordu. Gelecek, ne de olsa el kadını idi, annesi üzüldü.

Biraz inceleyince gördüm ki, annesi oğlunun evlenmesini asla istemiyordu. Gelecek el kadınının onların arasındaki sevgiyi, birliği ve bütünlüğü bozacağını ince ince, hissettirmeden telkin ediyordu. Kadınlardan oğlunu uzaklaştıran, kadınları umacı gibi gös-

teren oydu. Oğlunun etrafını sevgisiyle, örümcek ağı gibi kuşatmıştı. Görünüşte çok vergen, çok fedakâr bir anne idi. Ama gerçekte oğlunun çocukluktan, onun himayesinden çıkmasına ve erkekliliğini bulmasına izin vermeyen bir baskıcı idi. O fedakâr görüntüsünün altında, aslında annenin koskoca bencilliği yatıyordu. Oğlunun onun etkisinden, onun sevgi ağından çıkıvermesi annenin en büyük kâbı, en korkulu rüyası idi. İki sene

Görünüşte çok vergen, çok fedakâr bir anne idi. Ama gerçekte oğlunun çocukluktan, onun himayesinden çıkmasına ve erkekliliğini bulmasına izin vermeyen bir baskıcı idi. O fedakâr görüntüsünün altında, aslında annenin koskoca bencilliği yatıyordu.

sonra annesi ölmüştü ve kaptan yıkılmış, dünyası kararmıştı. Bütün desteğini yitirmişti. Çünkü kendine güvenmeye, ayaklarının üstünde yalnız başına durmaya alışmamıştı.

Aynı durumda bir profesör hastam olmuştu. Bilgili ve kültürlü bir zattı. Annesi ölmüş, iki ablası ile birlikte oturuyorlardı. Ablaları hiç evlenmemişti. Erkek kardeşlerinin evlenmesine de

şiddetle karşı çıkıyorlardı. Gelecek el kadını, onların sevgi bütünlüğünün ortasına, sanki bomba gibi düşecek, hepsini darmadağın edecekti. Sonunda adam sevdiği bir kadın bulmuştu ve onunla evlenmeyi düşünüyordu. Fakat ablalarının tepkisi çok şiddetli idi. Her ikisi de hasta olmuşlardı, dünyaları kararmıştı, mateme girmişlerdi. Sanki kardeşleri evliliğe değil de, ölüme

gidiyordu. Oysa kardeşlerinin bir kadınla yakınlaşmaya ihtiyacı vardı. Çocuklarının olmasını istiyordu. Bu yaşa kadar sırf ablalarını düşündüğü için evlenmemişti. Ama şimdi sevdiği, hoşlandığı bir kadın vardı. Onunla evlenmek istiyordu. Bir yandan ablalarını da üzme istemiyordu. Onlar bu yüzden hasta olmuşlardı. Kadını tanımak bile istememişlerdi.

Profesör beyi, bu kararsızlıktan kurtarmak için epeyce uğraştım. Bir gün geliyor, "Çok haklısınız, benim kendi

kararımı kendimin vermesi lâzım. Bu, doğrudan benim hayatımı ilgilendiren bir karar" diyordu ve evlenmeye yatkın oluyordu. Başka bir gün geliyor: "Ablalarımı bu kadar üzme, onları hasta etmeye benim ne hakkım var?! Ben evlendim diye onların başına bir iş gelirse, kendimi ömür boyu affedemem" diyordu. Ablalar gayet güzel vicdan sömürsü ve sevgi sömürsü yapıyorlardı. Onların bu bencilliğini biraz

göstermeye çalıştım., çok üzüldü. "Doktor bey" dedi, "siz onları tanıımıyorsunuz, onlar benim için her fedakârlığı yaptılar, birçok kısmetleri çıktı. Sırf benim için evlenmediler. Onları görse-niz anlarsınız, onlar birer melek."

Biraz inceleyince gördüm ki, ablalarının desteği olmadan evliliği yürütemeyeceğinden korkuyor. Ablaları onun adeta yaşam güvencesi,

ayakta durmasını sağlayan yegâne desteği olmuştu. Onların rızası ve yardımı olmadan bu evliliği yürütmesi de imkânsızdı. Çünkü kendine güvenemiyordu. Onu doğrudan, bağımsız harekete yöneltmenin mümkün olmadığını anladım. Evlenmeyi düşündüğü hanımla yalnız konuşmayı daha yararlı buldum.. Ona bazı taktikler verdim. Eğer o beyi seviyorsa, sabırlı ve uzun bir yolu göze almasını tavsiye ettim. Bir süre hiç evlilik sözü etmemesini, bu arada ablalarını hep övmesini, ilk fırsatta

Bu yaşa kadar
sırf ablalarını düşündüğü
için evlenmemişti.
Ama şimdi sevdiği,
hoşlandığı bir kadın
vardı. Onunla evlenmek
istiyordu. Bir yandan
ablalarını da üzme
istemiyordu.

onlarla tanışmasını tavsiye ettim. Onlara büyük saygı ve sevgi göstermesi gerektiğini söyledim. Hanım tahminimden de akıllı davrandı. Ablalarına çok saygı gösteriyor ve onları gerçekten de seviyordu. Onların birliğini, bütünlüğünü hiç bozmayacağı güvencesini en iyi şekilde veriyordu. Bu defa ablalar, kardeşlerine evlenmesi için ısrarcı olmuşlardı.

AİLELERİN BİLMEYEN YAPTIKLARI YANLIŞLAR

Aile, bir çocuğun yetiştiği ve geliştiği bir yuvadır. Bu yetiştirme, yalnızca karnının doyması, barınma ve giyim kuşamla çocuğun yaşamasının ve büyümesinin sağlanması değildir. Çocuk o yuvada saygıyı, sevgiyi, doğruluğu, iyiliği, düzeni, disiplini ve çalışmayı öğrenecektir. Kıskançlık, bencillik, düşmanlık gibi ilkel duygulardan sıyrılacaktır. Terbiye kurallarını, temizlik ve düzen kurallarını benimseyecektir. En önemlisi de, kendine güvenini kazanacak, kişiliğini bulacaktır. Yani kendisi hakkında, hayatı hakkında, insanlara karşı tutum ve davranışları hakkında en doğru, en az zararlı, en az hatalı kararları vermeyi öğrenecektir. Aile ve anatalar evlâtlarına bunları öğretip benimsetebilirlerse, o çocuk okulda, toplum içinde ve iş

hayatında hem başarılı olur, hem de kendini saydıran, sevdiren, ezilmeyen bir insan olur. Daima öne geçer.

Çocuğun yetişmesi, beslenmesi ve eğitimi bilgi isteyen, dikkat isteyen, sabır ve hoşgörü isteyen ince bir sanattır. Bunu yapacak *anataların evlât sahibi olmadan önce eğitimi gerekir aslında*. Çocuğu yetiştirmek, kişilikli, kendi kendine yeten bir insanı meydana getirmek, ince

bir sanat olduğuna göre, o sanatın öğrenilmesi de çaba isteyen, düzenli, dikkatli eğitimi gerektiren bir iştir. Böyle bir eğitim de çoğu yerde yapılmadığı için aileler, kendi anatalarından gördüklerini, yanlış ve doğru yanlarıyla olduğu gibi uyguluyorlar. Yanlışlar ve kötülükler böylece nesilden nesile aktarılıp gidiyor. Son zamanlarda kısıtlı da olsa, ailelerin eğitimi

için bazı kuruluşlar oluşmaktadır. Ama bunun bütün ülkeye yayılması, hatta çocukları olacaklara bu eğitimin zorunlu hale getirilmesi gerekmektedir. Ancak böyle nesilden nesile geçen hatalı terbiye ve hatalı eğitim zinciri kırılmış olur.

Birçok aile başıuca iki yanlış yapıyor: Ya çocuğu çok eziyorlar, ya da şımartıyorlar. Bunun ikisinin de karışımı olanlar da vardır. Yani kâh ezen, kâh şımartan ve çocuğu şaşkına çeviren. Ezilen çocukların silik ve kindar, şımartılan

çocukların ise bencil oldukları çok görülmektedir. Her iki durumda da çocuğun kişiliği tam gelişmemekte, kendine güvenen, kendi ayaklarının üzerinde durabilen güçlü insanlar ortaya çıkamamaktadır.

Ezilen ve sürekli kötülünen, horlanan çocuk, kendi değerlerini göremez, kendini eksikli ve değersiz görür. Kendine güvenemez. Sürekli ailenin veya başkalarının desteğini, himayesini bekler. Şımartılan çocuk da, yalnız ailesinin içinde her şeyin yapılacağını görür. Ama aile dışında onun şımarıklığını kimse çekmez. O zaman da ya siner, arkadaş edinemez, yalnız kalır; ya da yalana, ikiyüzlülüğe sapar. Fakat her iki halde de kişiliğini bulamaz, hep ailesinin desteğini arar. Yahut da şımarıklıklarını çekecek bir ortam arar.

Bizim toplumumuzda bir hatalı tutum daha var, çocukların kişiliklerini bulmasına engel olan. Anata, çocuklarının her ihtiyacını üstlenmeyi, ileri yaşlara kadar sürdürürler. Hatta onlar, akraba ve dostların, çocuklarına sordukları soruları bile kendileri cevaplarlar. Meselâ çocuğa “Oğlum veya kızım, derslerin nasıl?” diye sordunuz. Anne veya baba çocuktan önce atılıp “Amcası veya teyzesi, Erol bu sene derslerine iyi çalışıyor” derler. Halbuki o

cevabı çocuğun kendisinin vermesi gerekiyordu. Çocuğa düşen görev ise susmak ve utanmaktır. Bu çocuk nasıl kendine güvenecek, güzel konuşmayı nasıl öğrenecektir?

Anata güya çocukları korumak ve onlara destek olmak niyetiyle çocuklarının her işlerini üstlenmektedirler. Çocuk kırık not almıştır, anata çocuktan daha çok üzülür, daha çok dertlenir.

Çocuk büyür,
işgüç sahibi olur,
kazancı yerindedir,
ama anatası hâlâ
onun evliliğini düşünür,
ev döşenmesiyle yakından
ilgilendir. Hatta torunlarının
büyümesinde ve bakımında
bile kendilerini sorumlu
ve söz sahibi görürler.

Çocuğa da onların dertlenmesine seyirci kalmak düşer. Bu durumu karikatürize eden çok hoş bir fıkra var. Çocuk kırık not almış matematikten, üzerinde notu olan imtihan kâğıdını babasına uzatırken: “Baba” der, “Bu matematik hocası sana kafayı taktı, yine kırık not verdi.” Sanki kırık not alan kendisi değil, babasıdır. Çünkü üzülen onun namına babasıdır.

Anata çocuklarını hiç sorumluluk almaya alıştırmamakta, ileri yaşlara kadar çocukların bütün işlerini üstlenmeyi kutsal bir görev bilmektedirler. Çocuk büyür, işgüç sahibi olur, kazancı yerindedir, ama anatası hâlâ onun evliliğini düşünür, ev döşenmesiyle yakından ilgilendir. Hatta torunlarının büyümesinde ve bakımında bile kendilerini sorumlu ve söz sahibi görürler. Çocuklar da anatalarına sırtlarını dayamanın kolaylığına bırakmışlardır kendilerini. “Bana ait işleri benim

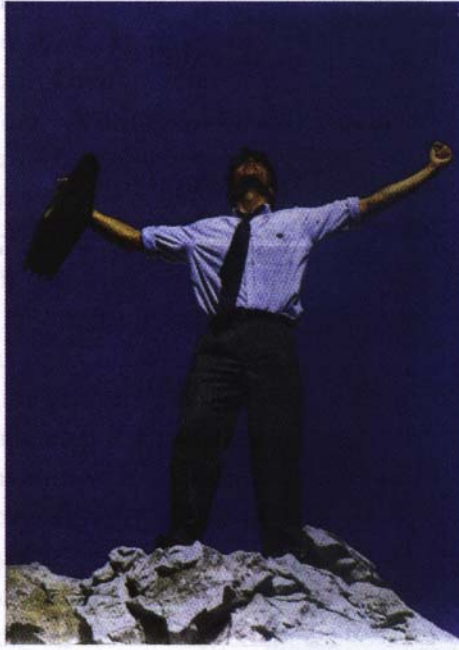
düşünmem lâzım, benim karar vermem lâzım, bunlar benim sorumluluğumdaki işler” demezler. İşte bu sebeplerden insanlar bir türlü çocukluktan kurtulamazlar.

KOCA BEBEKLER HER YERDE

İşgüç sahibi, işinde başarılı, ama hâlâ çocukluktan kurtulamayan insanları her yerde görebilirsiniz.

Duygularına ve düşüncelerine hakim olamayan, ani tepkiler, kızmalar gösteren, çocukça alınganlıklar, dargınlıklar içine giren insanları, çevrenizde çok görüyorsunuzdur. Bu büyük çocuklar, kendilerini ele almak gereğini hiç duymazlar. Arınmak, yükselmek, olgunlaşmak, sabır, sevgi ve hoşgörü sahibi olmaya

çalışmak onların gündeminde hiç yoktur. Onlar anlık tepkiler gösterecekler, küçük şeylere üzülecekler, herkesin onları hoşgörmesini bekleyeceklerdir. Sanki herkes onların atasıdır. Onlar da sırtlarını atalarına dayama alışkanlığını sürdürecekler, hayatları hakkındaki en önemli kararları, onun adına başkaları verecektir. O da kusuruna bakılmayacak bebek olarak yaşayacaktır.

İnsanların bu zayıf yönleri, bu çocukluktan kurtulamadıklarının belirtileri, en çok evlilikte veya genel olarak kadın erkek ilişkilerinde görülüyor. Sonra da toplumsal ilişkilerin yoğun olduğu spor, bilhassa futbol taraftarları arasında ve politikacılar arasında görülüyor. Bir de koca bebekleri araba kullananlar arasında sık görürsünüz. Trafikte cambazlık yaparak, gereksiz ve tehlikeli hız yaparak

giden, “bakın ben ne becerikli çocuğum” diyen koca bebekleri bazan korkarak, bazan kızarak seyrediyorsunuz. Bir kaza yapınca, ya da kazaya sebep olunca da üzülüyorsunuz. Ama onlar ders almamakta, büyümemekte devam ediyorlar.

Gittiğim lokantada yemeğe gelen işgüç sahibi insanlarla garsonların nasıl takım tuttuklarını, nasıl kendilerini takımla-

rıyla bir tutup, onların takımına söz edenlere kızdıklarını sık sık görüyorum. Kendi takımı o hafta galip gelmişse dünyalar onun olmakta, yenilmişse suçlanmakta, üzülmeğe, dünyayı kendisine zehir etmektedir. Takım tutmalar bazan kavgalara kadar gitmekte, stadyumlarda birbirini dövmeler ve öldürmeler bile olabilmektedir. Halbuki sporun insanları birbirine yaklaştırdığı söyleniyor. Eğer insanlar çocukluktan ve çocukluktaki

bencillikten kurtulamamışsa, o yakınlık düşmanlıklara, kıskançlıklara, kavgalara dönüşebilmektedir.

Politikadaki koca bebekler en tehlikeli bebeklerdir. Çünkü onların çocuklukları bütün bir milletin kaderini tehlikelere ve sıkıntılara atmaktadır. Çocukça inatçılıkları, çocukça alınganlıkları, çocukça iddialaşmaları gördükçe gülmek mi lâzım, yoksa üzölmek mi, insan şaşırıyor.

Çocukluktan kurtulamayan kadınların ve erkeklerin sevgilerinde, saygı göstermek ve sevdiğini kendinden önce düşünmek yerine, kaprisler, çeşitli şımarıklıklar ve bitmeyen bencillikler görölmektedir. İki taraf da birbirini memnun etmeyi, mutlu etmeyi gaye bilmemektedir. Tersine sevdiğinin kendi huysuzluklarına, saygısızlıklarına, hatta hakaretlerine

katlanmasını bekliyorlar. Sanki kendileri bebettir, karşılarında da "o daha çöcuktur, akli ermez" diyecek annesi veya babası vardır. Ölkemizde çocuklar nasıl ileri yaşlara kadar sırtlarını anatalarına dayamışlarsa, şimdi de sevgililer, o çocukluğu birbirlerine yapmak istemektedirler. O zaman çok komik bir tablo oluşmaktadır. Sürekli anne baba himayesi bekleyen, koca bebeklerin aşk ve evlilik oyunları çıkmaktadır ortaya. Tabii böylece hiç sağlıklı olmayan, sadece mutsuzluk veren

ilişkiler yumağı oluşmaktadır.

Arabesk şarkıların güfteleri de bu kendine acıyan, sevgilisini karalayan, lânetler yağdıran çocuk psikolojisini ifade eden sözlerle doludur. *İnsanların bu çocukluktan, bu bebeklikten mutlaka kurtulmaları, kendilerini ele almaları, büyümeleri ve olgunlaşmaları gerekir.* Çünkü bu çocuk psikolojisi ile, kendileri huzurlu olmakta, ne çevrelerine huzur ve mutluluk vermekte, ne de dünyada varoluşlarının gayesi olan yükselme, olgunlaşma gerçekleştirebilmektedir.

ÇOCUKLUKTAN KURTULMAK İÇİN

Kişinin kendi haklarını ve sorumluluklarını bilmesi, işi, yaşamı ve geleceği hakkında kararlarını kendisinin vermeye alışması

gerekir. Büyüklerine ve güvendiği kişilere danışsa da, konuyu ayrıntılı bir şekilde düşünerek, kimsenin etkisinde kalmadan, kararını kendisinin vermesi gerekir.

Diktatörlükle veya padişahlıkla yönetilen ölkelerde, baştaki adam, sanki bütün ölkenin babasıdır. Ölkedeki insanlar da onun çocuklarıdır. Ama maalesef çoğu zaman üvey çocuklarıdır. O, baba imajının arkasına sığınarak, kendisinin çıkarına, gerekirse ölkenin zararına olabilecek her çeşit kararı alır. Ondandır

**Çocukluktan
kurtulamayan kadınların
ve erkeklerin sevgilerinde,
saygı göstermek ve
sevdiğini kendinden önce
düşünmek yerine,
kaprisler, çeşitli
şımarıklıklar ve bitmeyen
bencillikler görölmektedir.**

olunmaz, hesap sorulmaz. **Demokratik ülkelerde** başta olan veya olanlar, her zaman yaptıklarının hesabını vermek zorundadırlar. Orada vatandaşlar da çocukluktan kurtulmuş, hak ve sorumluluklarının bilincine varmışlardır.

Aynı şekilde baskıcı ve çok karışan ailelerde yetişen çocukların kişiliklerini bulmaları, büyümeleri, kendileri ve ülkeleri hakkında sorumluluk duymaları daha zor olmaktadır. **Çocuklar, küçüklükten itibaren kendi işleri hakkındaki kararları kendilerinin vermesine alıştırmalıdır.** Körükörüne emre uyma istenmemelidir. Niçin öyle yapması gerektiği açıklanmalıdır. Ona saygı duyulmalı, büyük adam gibi değer verilmeli, onun da başkalarına saygı duymasına alıştırmalıdır. Çabuk üzülmemeye, çabuk alınmamaya, çabuk kızmamaya ve kıskanmamaya alıştırmalıdır çocuk. Bunların yalan gibi, ikiyüzlülük gibi, sevgisizlik gibi ve egoistlik gibi büyük ayıplar, büyük suçlar olduğu çocuğa benimsetilmelidir.

Büyük insanlara da kendilerine saygı duymaları, değer vermeleri, çocukça davranışlardan sakınmaya çalışmaları sürekli telkin edilmelidir. Doğru yaşam bilgisi ve yolları her çeşit yayın aracı ile sürekli anlatılmalı, öğretilmeye, benimsetilmeye çalışılmalıdır. İyi olmanın, doğru olmanın, yardımcı olmanın, bilgi ve tecrübeleri artırmanın gereği gösterilmelidir. Sevmeden ve sevilmeden mutlu olunamayacağı, sabır, hoşgörü, tolerans ve sürekli gayret ve düzenli çalışma

olmadan bir yere varılamayacağı anlatılmalıdır. **Gerçek olgunluk, geniş görüşlü, sabırlı, başkalarına hak vermesini, onları hoş görmesini bilen, görmüş geçirmiş, tecrübeli insanların işidir.**

e s i n l e r

İnsan bunu da anlar birgün
Tanrı'nın gücü herkesten üstün

* * *

O, olmasını istediği şeye sadece "Ol" der
Yok'u vareder bir anda, var'ı yokeder

* * *

Sadece giysi sağlamaz insana saygın bir yer
General üniforması giyse de paşa olmaz er

* * *

Öğüt dinlemeyenin ilâcı daha acı
Olayların sırtında şaklayan kırbacı

* * *

Bir güzele tutulduk ki, her halinde birbir edâ
Nazını çekmek bir yana, canımız ona fedâ

* * *

Gerçek insan önünde saygıyla eğil
Ne var ki her adam Adem değil

* * *

İşte gerçeği belirten bir söylem
İyiliktir insanı insan kılan eylem

* * *

Altınla gümüşü hayatına etsen de siper
Ölüm oku onu da deler geçer

* * *

Bak, topraktan nasıl rahmet yağar
Toprak gibi olursan, başın göğe ağar

* * *

Sözün fazlası boş lâf, yani lâklâka
Çizginin başı ve sonu sadece bir nokta

o l g a y g ö k s e l

Sen Yoksun ya, Varsın ya Aslında

Güngör Özyiğit, Psikolog

Seninle birlikteliğimiz yirmi bir yılı dolduran şiirli bir yolculuk. Birbirinin gelişmesine katkıda bulunan, sevgiden güç alan bir beraberlik bu. Şiirle söylersek şu:

Seninle

Sanki bir ordu

Sensiz

Tıpkı öksüz

Başlangıçta, daha birbirimizi ilk gördüğümüz o Eylül'de, elektriksel bir çekilme, karşılıklı bir gönül akışı. Aradığını bulma, muradına erme gibi bir şey. Sonra iç dünyaların birbirine açılması... Saatler süren sohbetler... Birbirine doyamama hali. Bıcı bıcı konuşan sen ve dikkatle, ilgiyle dinleyen ben. Anlatıp anlaşılma dille kulağın kurduğu büyülu işbirliği... Ve bu sohbetlerden süzülen "Gözlerin Dinlemesi" şiiri:

Seninle yaşamak güzel

Herşey çok iyi

Anlat bana sevgilim

Anlat bana herşeyi

Gökyüzü misali

Sesine susamış

Somut bir sükût gibi

Gözlerim dinlesin seni

Karşılıklı akımdan kaynaklanan; ama saygı, ilgi, övgü ve hizmetle beslenen nitelikli bir birliktelik.. İnce, nakışlı bir sevgi emeği:

Seni sevmek

Bilir misin ne demek

Her an seni düşünmekle yoğrulmuş

İnce, nakışlı bir emek

Saint Exupery'nin dediği gibi sevmek, yalnızca birbirine bakmak değil, iki tarafı da geliştiren bir hedefe doğru yürümek demek:

Seni sevmek

Sonu Tanrı'ya çıkan bir yolu

Yürümek sonsuza dek

Birlikte okuduğumuz kitaplar üzerinde konuşmalar... Dinlediğimiz müzikler... Sevgimizi ve bilgimizi paylaştığımız dostlar. Evrensel ilkelerin izinde, bilginin aydınlatığı yolda, yükseliş yönünde, sevginin gücüyle doruğa doğru tırmanmalar.. İşte o günlere tanıklık eden "Lügatçe":

Kitap

Açlığımın kutlu yemişi

Bilgi

Susuzluğumun çeşmesi

İyilik

Yaratan'ın yeryüzüne uzanan eli

Ve sevgi

Rengin sesi

Sesin gücü

Evrenin temel titreşimi

İnsanın Tanrı'ya bitişik özü

En derin özlemi

O yoğun okuma döneminde, bir gece vakti Mevlâna'nın "Fih-i Mafih"inde, Kuran'dan bir alıntıyı, "Biz emaneti göklere dağlara verdik, kabul etmedi. İnsan kabul etti. Çünkü o, çok cahil ve çok zalimdir" mealindeki ayeti okumuştun da, bütün benliğini tatlı bir sıcaklık kaplamıştı ya.. Ve sen, eğer bu buluşma gerçekse, aynı şeyi Güngör hissetsin demiştin de, ben gece yarısı uyanıp, kendinden geçmiş bir halde bir şeyler çiziktirmiştin. Ertesi günü sana bunu okuduğumda, aynı "doruk yaşantı"yı paylaşmanın mutluluğunu yaşamıştık. Senin okuduğunla benim yazdığım, paralel bir bağlantıyla aynı gerçeği "İnsanın Serüveni"ni dile getiriyordu:

*Sezip de içimdeki idraki
Nasıl da yüklendim o koskoca
emaneti*

*Ah! Çok cahilim
Of! Ne zalimim
Oh! Nihayet Rabbim
Seninle beraberim!..*

Hani hatırlarsın bir keresinde, naz edip gelmemiştin de, senin yerine esin perisi gelmiş ve yokluğunda seni bulmuşcasına “Öyle Varsın ki” şiirini yazdırmıştı:

*Sen yoksun ya
Varsın aslında
Hava gibi sarmış da varlığını
İçime doluyorsun her solukta
Şimdi sen uzaktasın ya
Öylesine yakınsın aslında
Dolaşıp duruyorsun her saniye
Damarlarımda çağılayan kanda
Sen yoksun ya güya
Ne çok varsın aslında
Aklımda düşünce
Gönlümde duygusun
Sen benden içeri
Beni besleyen ruhsun*

Ayrılık çoğu kez kavuşma sevincini besler. Yeniden buluşmanın baharını yaşatır seven gönüllere:

*Nasıl anlatılabilir
Özlemin kavuşmaya iştiağı
Sevginin çiçeklenişi düşüncede
Yüzün baharca gülüşü
Ve sevgilinin en içten, yürekten
“Canım benim!” deyişi
Hani Nazım der ya
Önemli olan burda
Sözün kendisi değil
Edasındaki dünya*

Her sabah telefonda ya da karşılaşmalarımızda, canıma can katardı senin o yüreğinin özünden kopup gelen “Canım benim!” deyişin. O nedenle bu iki sözcüğe minnet duyuyorum. O günden bugüne sevgimizi taşıma sorumluluğunu yüklediği için.

Sevgimiz içimizde sürekli bir baharı yaşatırken, sevinç ve şükür olarak taşıyordu dışımıza:

*Salt sevinç
Yalnız şükürdür
Sevenlerin adeti
Sürekli bir bahardır içimde
Seni sevmek saadeti*

Mutluluğumuz, başkalarına hizmet etmeye, onların da yüzünü güldürmeye çağırıyordu bizi. Ve gösteriyordu dünyadaki görevimizi:

*Ne güzel yaşarız üçümüz
Sen, ben bir de görevimiz
Sevginin sağladığı sinerji bunun üstesinden gelebilirdi:
Öyle sevdik ki
Güç’le dolduk
İkiyken üçten çok olduk*

Seni düşünerek çıktığım bir sabah yürüyüşünde mırıldandığım bir melodi, dönüşte söze de bürünerek bir şarkıya dönüştü:

*Gel, gel, gel bana
Gül, gül, gül bana
Gel, gel, gel bana
Güller getirdim sana
Sensiz geçen günlerim
Sanki yaşanmamıştır derim
Sen gelince iki gözüm
Benim de güler yüzüm
Gel, gel, gel bana*

Seninle geçirdiğim yıllar şiirlerle şarkılarla sarmaş dolaş olarak geçti. O arada çetin günler de yaşandı. Engeller aşıldı. Zorluklar yenildi. Hastalıklar iyileşti. Ne var ki, 2002'ye girerken bir hastalık hepsinin üstüne tüy dikti. İlk konulan tanı, seni bir süre sonra kaybedeceğimiz anlamına gelen, ağır bir kanser türü. İçimi yokladım; hiç olumsuz bir sinyal almadım. Çünkü sen, sevginle, bilginle ve becerinle bana ve herkese daha çok lâzımsın. Sonra ben sensiz, sonra dostlar Tülin ablasız ne yapabilir?!

Amerikan Hastanesinde ameliyata alınıp biyopsi yapıldığı 24 Aralık, Hz. İsa'nın doğum günü ve bizim evlenme yıldönümümüz. Aynı zamanda bazı düğümlerin de çözüldüğü gün. Bunda tanrısal bir mesaj olduğunu sadece biz değil, herkes gördü.

Ameliyat sonucu konulan tanı yine kanser; ama ehven-i şer. Yani kötünün iyisi. Lenfoma denilen ve tedaviye olumlu cevap veren iyi huylu bir kanser türü.

Hastalığını duyan herkesin önce gözleri yaşıyor. Sonra kendini topluyor. Yaptığın iyilikleri düşünerek "ona bir şey olmaz, Tanrı onu korur" diyor. Ve sevgisi ile, duası ile destek oluyor.

Şunu bilmeni isterim, ben ve dostlarımız, seni tüm sevenler -sevmeyen var mı ki- iyi gününde, zor gününde, sağlığında ve hastalığında her zaman yanındayız.

Kahve fallarında dendiği gibi, geleceğimizi çok açık ve aydınlık görüyorum. Birlikte çok güzel günler göreceğiz ve göstereceğiz.

Seni bir kanser şakası ile kaybederken kazandığımızın bilincinde olarak, varlığının bizim için ne denli değerli olduğunu biliyor ve seni çok, ama çok seviyoruz.

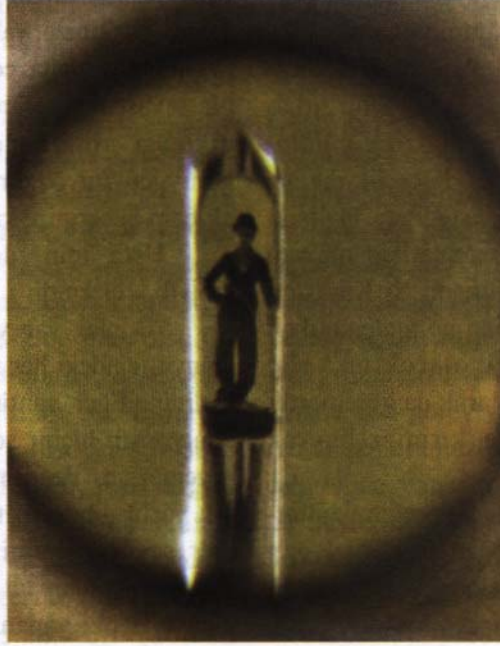
"Sana gelen bana gelsin" hesabı, seçim hakkım olsa, kanseri üstlenmek isterdim. Ama yine biliyor ve görüyorum ki, böylesi bir çok bakımdan daha hayırlı.

Sen hastanedeyken, akşamları araba ile sana gelişlerimde, Dramalı Hasan'ın: *"Hastayım, yaşıyorum/Görünmez hayalinle/Belki bir gün gelirsin diye/Beklerim ümit ile"* şarkısı dolanıyordu dilime habire. İlk iki sözcüğü söyledikten sonra, gerisini getiremiyordum. Boğazım düğümleniyordu sanki. Ve gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Tıpkı şimdi, sana ilişkin duygularımı dile getirmeye çalışırken yazamadığım ya da yazdığım gibi!..

Varlıkların Eşsiz Hüviyeti

Nadide Kılıç

Bir Osmanlı tahtının desenlerini çıkartmak zor iş değildi aslında. Ama her işinde olduğu gibi bu desenin de bire bir aynı olmasını istiyordum. Hatta ölçülerini bile Metre ile değil

de Arşın hesabıyla yapmıştı. Çünkü bu tahtı bir sanat dergisindeki resminden görmüş ve açıklamalardaki ebatları Arşın'a çevirmişti. Her şeyiyle, her detayıyla aslının aynı olmasına özen göstermişti. Bu nedenle desenin çizimine elini sürmemişti, ünlü bir tezhip ustasının kaleminden çıksın istemişti. O testicinin marifetini yine testicinin bileceğini düşünürdü.

Oysa bu desenlere aşinaydı. Yıllarca sedeflere tatbik edip tahtalar süsleyen bir kakmacıydı. Pekâla kopya edebilirdi ama yapmamıştı. Birkaç gün önce, elinde eskiz kâğıtlarıyla heyecanla içeri girdi. Gözlerine sevdiği bir yemeği yemeye sabırsızlanan çocukların hilesiz coşkunluğu yerleşmişti.

Eskizi çalışma masasına yaydığımız zaman, ona bellik etmesem de desende yanlış çizimlerin sırtıttığını farketmiştim.

Fikrimi söylemek zorunda kaldım.

O ise sesindeki hayıflanmayı saklamaya çalışmadan kime çizdirdiğini söyledi. Bu ismi duyar duymaz ben sustum. Haddim değil diye düşündüm. Şu anda tezhiple uğraşan herkesin başının tacı olan bir ustanın çizimine lâf edemezdim ama yeniden çizilmesi gereken çok motif vardı.

Ertesi gün, elinde pergel,iletke, açölçerle içeri girdi. Ben geometri araç-gereçlerini görünce dehşete kapılmışım.

“Ne yapacaksınız bunlarla!?” Deseni düzeltmeye mi yelteniyorsunuz?” diye şaka yapmak istedim. Ama o, ciddi bir yüz ifadesi ile ve kararlı bir sesle deseni yeniden çizeceğini, bana geometri dersi vereceğini söyleyerek, şakama şaka ile

karşılık verdi.

“Geometri mi? Allah korusun!” diye haykırdım.

Cebir ve Geometri ile oldum olası başım hoş olmadı... ta ilkokul yıllarımdan başlayan bir itiş kakış yaşadım. Cebir'i Aritmetik diye gördüğüm günlerde bile, ben onları sevedim ya, onlar da beni pek sevimli bulmadılar. Diğer sınıf arkadaşlarıma 180 derece açılarla gülümserken, benden daima 90 derecelik dik açı gibi intizamlı olmamı istediler. Halbuki benim, o zamanlar matematikle alâkam 15 dereceden öteye gitmemiştir. Kararımı vermiştim. Hiçbir zaman ne matematikçi, ne doktor ne de fizikçi olacaktım. Hiç kimse beni kimyager olarak da göremezdi. Tüm pozitif ilimlere kırmızı bayrak sallamıştım.

Zorlanan yüreğim, geleceğimi bilimsel parmaklıklar arasından kurtarmak için kendine uygun bir gelecek planı hayal etmişti. Ömrümün son demine dek, sayı, ölçü, problem çözmek olmayacaktı... Havuz problemleri çözebilmek için, havuza düşmüşcesine terlemeyecektim. Yazacaktım, söyleyecektim, çizecektim. Yazmak ve çizmek benim için biçilmiş kaftan diye düşünmüştüm. Çünkü her iki alanda da özgürlük vardı..

Gün oldu yazmaya başladım. .baktım halkla ilişkilerin yoğun olduğu bir işte çalışıyorum. Derken gönlümü Geleneksel Türk Sanatları çalışıyordu. Öğrenmeden bilmeden nasıl başarıyı düşünceyle işe koyuldum. Öğreniminin ikinci ayında “Eyyvah dedim, ne yaptım ben!” Her kompozisyon tasarımında milimetrik hesaplar yapmak zorundaydım.

Eskiz kağıdına, kartona yerleşti-

rilirken, ölçüyü kaçırmamak için pür dikkat kesiliyordum. Bu beni sınırlıyordu.. ama kendimi hiçbir zaman, esiri bir baskı altında hissetmedim. Eğer bir işi çok istiyorsanız, arzunuzu korkularınızın ve tedirginliklerinizin üstüne çıkarabilmişseniz, dileğinize yaklaşmak için attığınız her adımda daha çok özgürleşirsiniz. Bu bir savaşçının sefere çıkmadan önce zırh giymesi gibi kendini emniyete alan, koruyucu bir özgürlüktür. Bilgisizliğinizi alt edip becerinize kavuşmanızdır.

Usta için ölçü, sanatın oksijeni gibiydi... elzemdi.

“Bunlar var ya! şu gördüğün koca Dünya içindeki her şey, bu iki aletin içine gizlidir. Eğer santimi, Pi sayısını kaale almıyorsan hiçbir şeyi önemsiyorum diye gezemezsin, değerini bilemezsin. Çünkü bu, varlık olmanın tabiatına aykırı düşer. Her şeyde, hepimizde, dünyada kapladığımız alandan tut da, ağırlığımızla birlikte bizi biz yapan, bizi bize yaklaştırıp gözler önüne sergilenmemize katkı sağlayan, işte bu iki aletle ortaya çıkabilir.. Koca Sinan o muhteşem Kubbe'yi nasıl oturttu sanıyorsun? Bunlarla!” diyerek, pergel ve cetvelin önemini vurgulardı.

Usta tıpkı lisedeki geometri hocamız gibi düşünürdü. Konuşmaları kelimesi kelimesine aynı değildi belki.. O da iki aleti sınıfın tam ortasında kaldırıp bize, “Bu aletleri iyi tanıyın.. Bunlar Dünyanın eksenini gibidir... Onlarsız yaşam olmaz. Eğer olur dersiniz bir problemler yumağı içinde döner durursunuz. Üstelik ölçmeyi de bilemediğiniz için her zaman fasit bir daire çizer, aynı noktadan uzaklaşmazsınız. Oysa hayatınıza giren her nesnede, her eşyada, her canlıda yalın,

abartısız, diğer varlıklarla benzerlik arzeden ama kuşu kuş, ağacı ağaç, insanı insan yapan özellikleriyle şekillendiren ince bir hesap vardır. İşte bu ikiz kardeşler (geometrik araçlara bu ismi takmıştı) o inceliği bulurlar... bildirirler. Bilmek isteyene tabii” derdi. Bu konuşmayı sanki bir felsefe hocası gibi ayda en az bir kez tekrarlardı.

Onu bir tanısaydınız, tıpkı cetvel gibi bir adamdı. Diğer hocalarımıza hiç benzemezdi. Cetvel gibi bir adam hiç görmediniz mi?

Cetvel gibi olmak kavramının içini siz de doldurabilirsiniz. Doğruluk olabilir, dürüstlük, vakti kıymet bilmek, öğrencinin değerini bilmek, tarafsız bakabilmek, saygıyı herkese hak görmek, kimseye kaba davranmadan nezaketi ve sevgiyi hak etmek v.b. yani cetveli insan niçin kullanır? Ölçmek için değil mi? O adam her şeyiyle tam yeterince, kararında yapardı. Yaşamını sanki bir şablona oturtmuştu. Sanki hak etmek peşinde koşmazdı da adil olmak niyetiyle yaşardı. Yüzünde hep Buda heykellerindeki içsel gülümsemenin pırıltısı, dinginliği gibi bir sakinlik vardı.

O, diğer insanların (veya çoğunluğun) küçük diye basıp geçtiği veya göremediği önemli bir gerçeği farketmişti.

Sanat, sanatçının evreni gözlemleyerek onu taklit etmesinden doğmadı mı? Evren yani Dünya varlığını yasalarla koruduğu gibi güzelliği de bize sundu, öğretti. Çünkü Dünyada uyumu koruyan yasaları varlığını daha bet ve kuru bir şekilde bize sergileyebilirdi. Biz her baktığımız noktada çirkinliği farkederek, ruhumuzun susuz kalmış çiçek gibi solup

ölmesini anlayamazdık. Çirkinlik içinde ne olduğumuzun farkına varamazdık.. Şimdi hayattan zevk almak için yaptığımız bütün çabaların yerini bedbinlik alır, ölüm arzusu belki her şeyin üstüne çıkardı. Doğa yasaları kendi içinde uyumunu yine koruduğu halde...

Oysa Dünya'daki sistem güzellik üstüne kurulmuş, ki sanat, bilim ve felsefe bu güzelliklerin peşine düşmüş. İşte bu noktada karşımıza sayılar çıkmaktadır. Müzikte, astronomide, mimarlıkta, şiir ve resimde bizi cezbeden, aslında estetiğin matematiksel oranını gözlemlerimizle yakalayabilmemizdir. Çünkü beş duyumuz, ruhumuza ve aklımıza tıpkı bir mikroskop gibi görev yapmaktadır. Dünyanın renkli panoramasından aldığımızı düşüncelerimize yansıtıp ruhumuza damıtılmaktayız. Eğer gözümüz ve gönlümüz birbiriyle alışveriş içine girebilirse güzelliği keşfedebiliriz.

Güzellik yasası da diyebileceğimiz Altın Oran'ı ilk Eflâtun farketmiş. Felsefi yapıtı "Philobus"da ölçü ve orantı nitelikleri değişmez bir biçimde güzellik ve inceliği oluşturur" diye bahsetmektedir. 15.y.y. ortalarında yaşayan mimar Leon Batista Alberti ise; *"Kuşku yok ki doğa bir tutarlılık ve süreklilik içinde davranmaktadır. Doğanın bütün işlemlerinde değişmez bir benzeşme vardır. Buradan vardığımız sonuç şudur ki, kulaklarımızda hoşnutlukla çınlayan ses birliğini sağlayan sayılar ile gözlerimizi ve zihnimizi okşayan sayılar ile tıpatıp aynıdır"* diyerek vurgulamıştı.

Altın Oran, bir ahenk ve sistemin zarif işleyişidir. Bir başka anlatımla bütün ve parçaların arasındaki ortak paydanın

estetik dizilimidir. Yaratan Yerkürede sıkıcı eşitlikler yerine birbirini belli ölçülerle etkileyen eşitsizlikler de varetmiş hepsine hiç ayırmaksızın güzelliğin cazibesini katmıştır.

Altın Oran ('altın kesim'de deniliyor buna) belki de O'nun hak ve adaletinin bizce farkedilen bir damlacık görüntüsü de olabilir.

* * *

Farketmek! O'nun sonsuz bilgisi ve sevgisi içinde insan olduğumuzu bilmek düş ve düşünce dünyamızda da Altın Oranı yaşayıp sosyal hayatınıza, varlıkları ile bizi etkileyen, herkese ve her şeye aynı nispetteki değeri esirgmeden verebilmek. Cetvel gibi ucsuz bucaksız olup pergel

gibi O'nun sonsuzluğu içine yuvarlanabilmek.

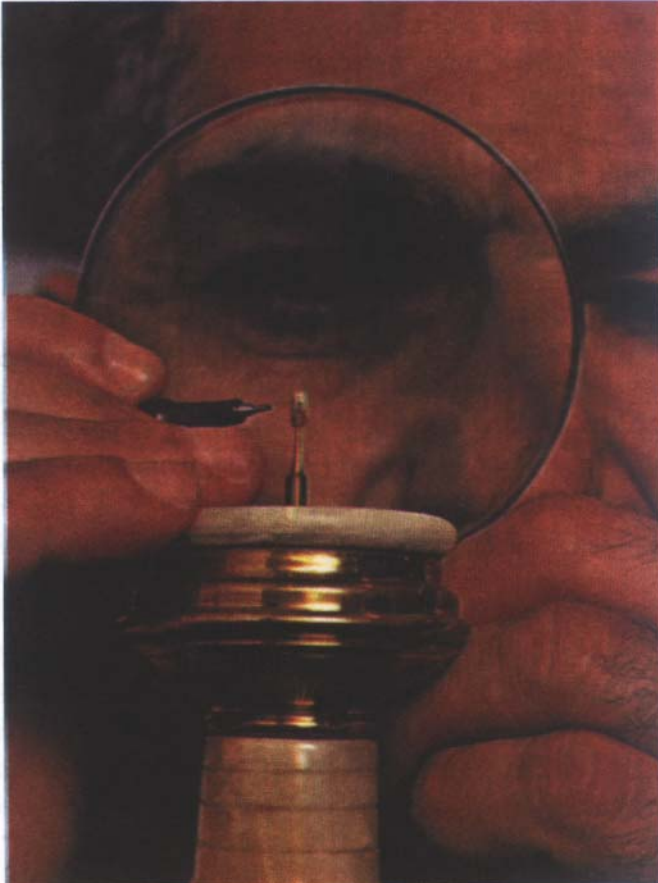
* * *

Usta, Osmanlı tahtının eskizlerine son rotüşlerini yaptı. Motifler şahane bir güzelliğe kavuşmuşlardı. Topkayı Sarayı'ndaki tahtın tıpatıp aynısı olmuştu. Taht ya! Birden O'nun yeryüzündeki tek Saltanat Sahibi olduğunu düşündürdü. Aklıma o meşhur beyit geldi:

Mal sahibi mülk sahibi

Hani bunun ilk sahibi

Mimar Sinan gitti gideli, İstanbul'un orta yerinde tüm haşmetiyle gökkubbeye uzanan Süleymaniye, Onun Saltanatı'nın kanıtı gibi dimdik durmakta değil mi...

Kendime Mektuplar

B

urayı yıllar sonra bembeyaz bir kar örtüsü kapladı. Hasretle beklediğim, geciken bir buluşma gibi oldu, sabahın erken saatlerinde karla karşılaşmam. Hani seninle kar manzarasına hasret kaldığımızı konuşurduk hep. Seneler önce hiç durmadan yağan ve diz boyuna kadar gelen karı hatırladın mı? Mevsimlerin kendi doğalarına uygun geçmesi bizler için bir nimettir

demıştin bir kez. Kar yağan yerlerde uzun yıllar boyunca sadece yağmur yağması ya da sıcak geçmesi gereken yazların yağışlı ve soğuk geçmesi, düzende bir şeylerin bozulduğunu da bizlere haber veriyor sanki. Bu, vücudumuzun ödem yapması, şişmesi normal vazîesi'ni yerine getirememesi gibi rahatsız edici bir şey doğrusu. Kar yağarken, içimi hiç olmadığı kadar sevînce dolı'ardı eskiden. Karın yerdeki görüntüsüne bakmaktansa gözlerimi biteviye gökyüzüne dikip, karın ne büyük bir zerafetle ama aynı derecede de ciddiyetle yeryüzüne işini

seyreder, kar taneciklerinin yumuşaklığına kendimi bırakıverirdim adetâ. Zaten uzun süre baktığında hipnoz etkisi yaratır kar. Ama bu yıl ne oldu biliyor musun? Karın altında kalan aç çocuklar, aileler, evsizler gözümün önünden gitmedi. Elimden geldiğince onlara yardım etmeye çalışsam da karın altındaki halleri, midelerindeki boşluk, sevincime engel oldu. Sonra yine sen geldin aklıma. Hani şöyle bir sözü hatırlatırdın bana daima: üzölmek değıl yardımlarına koşmak gerekir. Bence sen bunu gayet iyi başarıyorsun. Sevincin de üzüntünün de yerini çok iyi biliyorsun. Çok üzüldüğün bir olay seni çok sevineceğın bir olaydan alıkoymuyor. Ya da çok üzüldüğün bir olay senin düşünce gücünü, yardım gücünü etkilemiyor. Sen denizde boğulanla da boğulmuyorsun ona yardım elini uzatıyorsun. Ne kadar güzel. Sevincin de üzüntünün de bir ölçüsünün olması gerekir gerçekten. Bazen karşımızdaki kişi çok zor durumda iken onun acısını öylesine hissediyoruz ki yüreğımızde bu bizi pek çok şeyi yapmaktan alıkoymuyor. Aslında karşımızdakinin çarğını giymeden de ona yardım edemeyiz ama aşırı üzülererek yardım kabiliyetimizi kaybediyoruz ve aynen karşımızdaki insanın kendisi oluveriyoruz. Yaşamak ama doğıru yaşayabilmek gerçekten bir ilim değıl mi? İnsanın neredeyse bir enstrüman olduğuna ve kendi kendini akort edebileceğine inanasım geliyor. Notaları bildikten sonra neden olmasın değıl mi?

Nazım Hikmet'in yaşamak ile ilgili ne güzel bir şiiri vardır:

Yaşamak ne güzel şey...

Anlıyarak bir usta kitap gibi

Bir sevdâ şarkısı gibi duyup

Bir çocuk gibi şaşarak YAşAMAK...

Yaşamak

Birer birer

Ve hep beraber

İpekli bir kumaş dokur gibi..

Sevinçli bir destan okur gibi

YAşAMAK...

Yaşamı dolu dolu bir şiir gibi sevinçli bir destan okur gibi yaşamak ne güzel. Hani içine çektiğın tertemiz bir hava gibi. Böyle yaşayabildiğimiz zaman yüreğimizin özünden mutlu yarımlar çıkabilir gibi geliyor bana. Ama insanın her zaman böyle yaşaması da mümkün müdür? Gördüğüm örneklerden, izlediklerimden böyle yaşayanların da var olduğunu biliyorum. Çünkü acıların içinde bile mutlu olabilmeyi yaşamdan zevk alabilmeyi bilenler var. Ünlü bir antropolog var. Adı Margaret Mead hiç duymuş muydun adını? Çok yönlü bir insan olduğu kadar çok yönlü bir araştırmacı, yazar ve antropolog. Hayatı insanlara hizmetle geçmiş birisi. "Böğürtlen Kış" adında bir kitabı var Margaret Mead'in. Neden bu adı koydunuz diye sormuşlar. O da "Sert geçen kış mevsiminin ardından böğürtlenler daha fazla meyve verirler" diye cevaplamış.

Canım dostum mektubunda bahsettiğın intihar eden o fotoğrafçı keşke ustalığını kendi yaşamında kullansa idi. Yaşama çok yönlü bakabilse kendi yerini ve değıerini bilseydi o zaman başka bir insanın doldurduğu yerin ne derece önemli olduğunu daha iyi anlayabilirdi.

Yine çok uzun yazdım. Güneşi bol olan yerden benim içimi güneş gibi ısıtacak olan mektubunu bekliyorum. Hayırdâ kal ve kendine iyi bak.

Özde bir kardeşin
Nelâa Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğangün

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch' ün kendisi? O kimdir?

Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle

Yeni Çağ'ı başlatacak doğru yaşam bilgileri arasında bir köprü ve doğru yaşam bilgilerinin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

ŞAŞMAZ, YANILMAZ YASA

Büyük Ruh sınırsızdır ve siz Büyük Ruh'tansınız. Eğer inancınız kusursuz olsa ve doğru yaşasanız, Büyük Ruh'un cömert bağışından alırsınız. İnancı kusursuz olan alır. Aç olsanız, ama inancınız kusursuz olsa, aldıklarınızla doyarsınız. Yasa'nın işleyişi böyledir.

Eğer kendinizi Yasa'ya ayarlamayı öğrenseniz, sonuç mutlak gelir. Eğer sonuç gelmezse, bu sadece Yasa ile uyum içinde olmadığınızı gösterir. Tarih kitaplarınız anlatır: Düşkünün en düşkünlü, fakirin en fakiri olanlar Yasa'yı denemiş ve Yasa onları yanıltmamıştır. Yasayı denemeyen ve sonra: "Neden iş görmedi?" diye soranlardan söz etmeyin bana.

Bazen ruh ezilir ve koşulların üzerine yükselemez, ama eğer inancı kusursuz olsa, o zaman dünyadaki bütün dertlerin üzerine yükselir. Yüzünüzü Büyük Ruh'un simgesi olan Güneş'e dönseniz ve kusursuz bir inançla : "Ben Büyük Ruh'tanım. Ben yok edilmez olanım. Ben ebedi ve sınırsız olanım. Sınırlı ve madde dünyasının olan dokunamaz bana" deseniz, bunu yapsanız, gerçekten hiçbir şey dokunamaz size.

Bazıları işe gönüllerinde bir korku ile başlar. Onlar sonuç alamayacaklarından korkar ve korku onların titreşimlerini bozar. "Kusursuz sevgi korkuyu söküp atar. Önce Allah'ın saltanatını ve O'nun doğruluğunu arayınız ve her şey fazladan verilecektir size."

Bu size, Yasa'yı bilen biri tarafından öğretildi, yıllar önce. O, uyulduğu zaman sonucun mutlak geleceğini gösterdi. Eğer

siz, Yasa'nın işlemesine izin verirsiniz, sonuç gelir.

Bir başka Yasa'dan söz edeceğim size. Madde dünyasında her şeyin bir bedeli vardır. Medyumluğun bedeli artan duyarlılıktır. Servetin de bir bedeli vardır, çünkü onu elde ederken, kendi ruhunuzun görevlerini unutursanız, o zaman belki dünya malınca zengin olabilirsiniz, ne var ki benim dünyamda fakir olursunuz.

En büyük zenginlik içinizedir. Çünkü siz Büyük Ruh'tansınız. Dünyanızda bununla karşılaştırılabilecek bir zenginlik ya da servet yoktur. Biz size kendi altın madeninizi keşfetmesini, kendi kişiliğinizin çamurundaki gizli elmasları bulmasını öğretmeye çalışıyoruz.

Hepinizin Ruh'un en yüce katlarının titreşimlerine cevap vermesini öğrenmenizi diliyoruz. Asla yalnız olmadığınızı, ama her an sizi seven, size rehberlik eden ve sizi koruyan, size esin veren ve yardımcı olan bir ordunun sizi kuşattığını fark etmenizi diliyoruz. Ve hepinizin, ruhlarınızı açtıkça, En Büyük Ruh'a yaklaştırılan ve giderek O'nun Yasası ile bir edilen varlıklar olduğunuzu idrak etmenizi diliyoruz.

Siz madde çocuklarına hizmet ederek, O'na hizmet edersiniz. İşte bunu yaptığınızda, O'nun sınırsız kollarında olursunuz ve O'nun sevgisi ile sarılırsınız. Siz kusursuz huzuru getirecek olan budur.

İnanç, yalnızca inanç, tecrübelerin acı rüzgârları, estiğinde bazen başarılı olamaz. Ama bilgidен doğan inanç o kadar sağlam bir temel kurar ki, hiçbir olayın rüzgârı onu yıkamaz.

Görmeden inananlara ne mutlu, ama

bilenlere ve bildiklerinden dolayı henüz açıklanmamış olanlara inancını bağlayanlara daha ne mutlu! Çünkü onlar kâinatın yasalarının sevgi ve bilgi olan bir güç tarafından harekete geçirildiğini bilenlerdir.

İnancınız kusursuz olmalıdır, çünkü sizin inancınız bilgidен doğan inançtır. Siz ruhun gücünün delillerini aldınız. Artık her şeyin bilgi ile ve güzelce işlediğine inanmalı ve yasaların işleyişinin hasadını biçmelisiniz, elbette kendinizi Büyük Ruh' un yasaları ile uyum içine sokabilirseniz.

Akıllarınızdan karanlık düşünceleri koymalısınız, o zaman kötü dediğiniz hiç bir şey size dokunamaz. Çünkü siz Büyük Ruh'un ve O'nun yasalarının koruması altında yaşıyor ve hareket ediyorsunuz.

Gönüllerinizde kötülük olmadığında, size sadece iyilik erişir, çünkü iyiliğin olduğu yerde sadece iyi olan hüküm sürebilir. Size gelenler Büyük Ruh'un hizmetçileridir. Neden korkuyorsunuz ki?.. Sizi saran güç, sizi destekleyen, size rehberlik etmeye ve esin vermeye çalışan güç, her şeyin Büyük Ruh'u'ndan çıkan güçtür.

O güç, bütün sınanma ve dertlerinizde size yardımcı olabilir. O güç, sizin fırtınalarınızı gün ışığına çevirebilir ve sizi umutsuzluğun karanlığından bilginin ışığına çıkarabilir. Adımlarınız yükselme yoluna çevrildi. Korkmanız gerekmiyor artık.

“Kusursuz sevgi korkuyu söküp atar.” Bilgi korkuyu kovar, çünkü korku cehaletten doğar. Sevginin, bilginin ve güvenin olduğu yerde, korku hüküm sürmez. Gelişmiş bir ruh hiçbir zaman korkmaz, çünkü o bilir ki, yaşamının hiçbir

döneminde başa çıkamayacağı hiçbir şey yoktur, çünkü o, Büyük Ruh'tur.

Korku ruhun kendi zindanını yaratır. Siz korkunun üzerine yükselmesini, kusursuz inanç ve güven sahibi olmasını, kendi ayaklarınızın üzerinde durmasını, “Ben Büyük Ruh'um, olayların rüzgârları beni sarsamaz” demesini bilmeli ve korkunun titreşimlerinin sizi engellemesine izin vermemesini öğrenmelisiniz. Her olayı aşacak güç sizdedir. Siz sonsuz ruh gücünü neden sınırlıyorsunuz?

Büyük Ruh, maddi olana ve manevi olana hükmeder. O'nun evrensel saltanatında ayrılık yoktur. Siz maddi yaşamı manevi yaşamdan ayırmayın. Onlar ayrı ve gayrı değildir. Onlar görülmeyen hayatın parçalarıdır, çünkü madde ruha tepki verir, ruh da maddeye.

Bilmelisiniz ki, ruhun gücü ile kutlanmış olanlar için, her nereye giderlerse gitsinler, karşılığında Büyük Beyaz Ruh'a hizmet ettikleri sürece, aşılmayacak hiçbir sorun yoktur.

Sizin dünyanızda, bizim kaldırmayacağımız hiçbir engel yoktur, elbette kaldırılması yasa ise. Bazen taşıdığımız yük size çok ağır geldiğinde -onu sizden almak için ben bütün gelişimimden vazgeçmeye razı olsam bile- unutmayın ki, onu taşımanız ve getirdiği dersleri almanız sizin için daha hayırlıdır. Siz sadece bu hayatınızı değil, ebediyeti düşünmelisiniz.

Eğer siz, madde çocukları, sadece insan olduğunuzu değil, kutsal olduğunuzu da unutmasanız, ne kolay olurdu yaşamınız! Dertleriniz yok olur, engelleriniz bir yana savrulurdu. Ama sizin içinizdeki

(Devamı 43. sayıfada)

Kalıba Değil, Kalbe Bakmak

Teğmen John Blanchard oturduğu banktan kalktı, üniformasına çeki düzen verdi ve Büyük Merkez İstasyonu'na doğru gelen insanları dikkatle incelemeye başladı. Yüzünü tanımadığı ama gönlünü tanıdığı, o bayanı arıyordu, burada buluşacaklardı. Yakasına taktığı gülden onu tanıyacaktı.

Ona olan ilgisi, on üç ay önce, Florida'daki bir kütüphanede başlamıştı. Raftan bir kitap aldığı anda, sadece kitaptaki güzel, etkileyici sözler değil, kenarlarına konulmuş kurşun kalem notlar onu şaşırtmıştı. Yumuşacık ve anlamlı el yazısı ile, anlayışlı ve derin görüşlü bir insanı yansıtıyordu bu notlar. Kitap kütüphaneye hediye edilmişti. Merakla karıştırırken, ön sayfalarında sahibinin adını buldu: Hollis Maynell adlı bir bayandı notları yazan.

Kütüphane çalışanlarına sorarak, hanımın adresini de bulmaya çalıştı. Allahtan, çabaları boşuna gitmedi. Sonunda bir bölümde istediğini elde etmişti... New York'ta yaşıyordu. İlk fırsatta kendini tanıtan bir mektup yazdı ve ona mektuplaşmalarının kendisini çok mutlu edeceğini ifade etti... Ve bir gün beklediği mektup geldi. O hanım da, mektuplaşmalarının kendisi için bir zevk olacağını yazıyor ve birbirinden anlamlı sözleri art arda sıralıyordu...

İlk mektubu aldığından bir süre sonra, genç teğmen görevi gereği, II. Dünya Savaşı'na katılmak ve Avrupa'ya gitmek üzere bir gemiye bindi...

Sonraki aylarda mektuplar aracılığı ile birbirlerini iyice tanıdılar. Her bir mektup verici bir gönle atılan tohumdu sanki. Gönül olarak, birbirlerine çok büyük bir yakınlık duydular. Bir aşk gonca açıyordu zaman içinde... Bir ara Blanchard, hanımdan fotoğrafını istedi, ama o bunu kabul etmedi. Dış görünüş o denli önemli miydi? Genç subay, eğer gerçekten kendisine ilgi duyuyorsa, görünüşe önem vermemeliydi...

On üç ay sonra, savaş bitip Avrupa'dan dönme zamanı geldiğinde, ilk randevularını belirlediler: Sabah 7'de, New York'ta, Büyük Merkez İstasyonunda buluşacaklardı. Kızı yakasındaki kırmızı gülden tanıyacaktı.

Böylece, Blanchard sabah 7 sularında, heyecan içinde, gönlünü sevdiği, ama yüzünü hiç görmediği bayanı bekliyordu. Bundan sonrasını ondan dinleyelim:

"Saat 7'den önce İstasyon'un önündeydim. Genç bir kadının bana doğru yaklaştığını gördüm, uzun ve ince bir bedeni vardı. Sarı saçları bukleler halinde kulaklarının üzerine iniyordu. Gözleri çiçekler kadar maviydi. Dudakları ve çenesi zarif bir soyluluğu yansıtıyordu. Açık yeşil robu canlanan baharı anımsatıyordu insana. Öyle etkilenmişim ki, bir gül taktığımı tümüyle unutarak, ona doğru yürümeye başladım. Ona yaklaştığımda, dudakları belli belirsiz çekici bir gülücükle aralandı. Neredeyse, kontrol edilmez bir biçimde ona iyice

yaklaştım, işte o sırada Hollis Maynell'i gördüm!.. Onu yakasındaki gülden tanımıştım, güzel genç kadının tam arkasındaydı. Yaşı kırkın üzerinde olmalıydı, kır düşen saçlarını eskimiş bir şapkanın içine toplamıştı.

Balıkteninden biraz daha kiloluydu, düz topuklu bir ayakkabı vardı ayaklarında. Yeşil giysili kız hızlı hızlı yürüyüp gitmişti. Sanki ikiye bölünmüş gibiydim. Bir bölümüm güzel kıızı izlemek isterken, öteki bölümüm ruh güzelliği beni etkilemiş ve yükseltmiş olan kadının özlemi içindeydi.

Ve işte o, sonunda karşımdaydı. Soluk, tombulca yüzü zarif ve duygulu yüklüydü, menekşe gözleri sıcak bir incelikle kırışıyordu. Artık tereddüt etmedim. Parmaklarım, onu bana tanıtan küçük aşınmış, mavi kaplı kitabı kavradı.

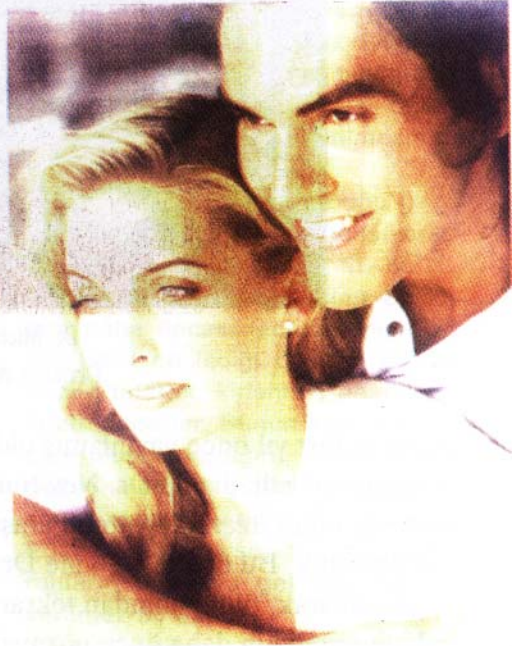
Evet, bu aşk olmayacaktı, ama belki daha değerli, aşktan da daha güzel bir şey, her zaman minnettar olduğum ve olacağım dostluk olacaktı. Onu selâmladım ve kitabı ona doğru uzatarak: "Ben Teğmen Blanchard'ım, siz de bayan Maynell olmalısınız? Benimle buluştuğunuz için çok sevindim, sizi yemeğe davet edebilir miyim acaba?" diye sordum.

Hanımın yüzü hoş gören bir gülücükle aydınladı. "Oğlum, dedi, ne olduğunu bilmiyorum ama, biraz önce geçen yeşil giysili bayan, ceketimin yakasına şu gülü takmamı rica etti benden. Ve eğer benimle yemeğe çıkmak

istediğinizi söylerseniz, caddenin karşısındaki büyük restoranda sizi bekleyeceğini söyledi. Ayrıca bunun bir sınama olduğunu da ekledi."

Bayan Maynell'in olgunluğunu anlamamış ve ona bir kez daha hayran olmuşum. İnsanın gerçek niteliği kalıbında değil, kalbindeydi. Önemli olan biçimdeki değil, özdeki güzellikti çünkü. Mektuplarında, bana bunu en güzel biçimde anlatan o değil miydi? İşte bu yüzden, onun bir yerde yazdığı gibi, Houssaye: "Bana kimi sevdiğini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim" dememiş miydi?

Gönlüm büyük bir mutlulukla dolu ve heyecan içinde, caddenin karşısındaki büyük restorana doğru yöneldim...

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz “İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu” adlı dizide Dr. Newton’ un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton’ un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğumu kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

YENİDEN MODELLEME

Orta derecede kirlenmiş ruhların “yeniden biçimleme” sürecinden geçirildiğini görmüştük. Çok kirlenmiş ruhlar için bazen “yeniden modelleme” yöntemi kullanılır. Aşağıdaki celse bu türden olayları ele almaktadır. Burada açıklamaları V.ruh düzeyindeki bir İyileştirme Ustası yapmaktadır.

OLAY 21

Dr. N: Ağır hasar görmüş (çok kirlenmiş) ruhlar üzerine çalışıyorsunuz. Göreviniz konusunda beni biraz aydınlatır mıydınız acaba?

S: Özel görevim kötülüğün bataklığında kaybolmuş ruhlarla ilgilenmektir.

Dr. N: (sünenin, dünyaya enkarne olmadan önce başka bir dünyada bedenlenmiş insanlarla ilgilendiğini öğrendikten sonra soruları derinleştiriyorum. Bu insanlara ayırım için melez ruh yakıştırmasını yapıyorum) Bunlar melez ruhlar mı acaba?

S: Uğraş verdiğimiz iyileştirme alanında zalimleşmiş insanlarla ilgileniyoruz.

Dr. N: Bir ruh için ne korkunç bir yakıştıрма bu!

S: Bundan rahatsızlık duyduğunuz için üzgünüm, ama bu halleriyle kurtarılamaz hale gelmiş, böyle kötülöklere bulaşmış olan varlıklara başka ne diyebilirsiniz ki?

Dr. N: Pekala, lütfen yaptığınız işi anlatmaya devam edin.

S: Ben ikinci aşama iyileştiriciyim.

Dr. N: Ne demek bu?

S: Bu ruhlar bedenlerinden ayrıldıktan sonraki ilk aşamada rehberleri, bazen de bir yakın arkadaşları onları karşılar. Bu ilk aşama uzun sürmez ve sonra korkunç

işlere karışmış ruh bize getirilir.

Dr. N: İlk aşama neden uzun sürmez, öteki ruhlarda olduğu gibi?

S: Yaptıkları işleri -dünyada neden oldukları kötölük ve acıyı- unutmaya başlamalarını istemeyiz de ondan. Geçtikleri ikinci aşamada onları kirlenmemiş ruhlardan ayırırız.

Dr. N: Bu sanki bir cüzam kolonisi işletiyormuşsunuz izlenimini verdi bana.

S: Pek hoş bir düşünce değil bu.

Dr. N: (özür diledikten sonra) Kötü işler yapanların sadece melez ruhlar olmadığını söylüyorsunuz, öyle mi?

S: Elbette değil. Ama dünyadaki bazı canavar ruhlu insanların bazıları, sizin deyiminizle melez ruhtur.

Dr. N: Ruh dünyasının üstün bilgili ustalarıyla bir düzen yeri olduğunu sanıyordum. Eğer bu melez ruhlar insan biçiminde kirlenmiş anormal varlıklarsa, neden dünyaya gönderiliyorlar? Bu bana ruh dünyasının yanılmaz olmadığını gösteriyor.

S: Büyük bir çoğunluk iyidir ve onlar insanlığa katkıda bulunurlar. Siz bazıları kötü oldu diye, onlara dünyaya gelme fırsatı verilmesin mi istiyorsunuz?

Dr. N: Elbette hayır!.. Bunu geçelim. Bu ruhlarla nasıl çalışıyorsunuz?

S: Benim üzerimde olan başkaları, daha önceki tecrübelerinin onları nasıl etkilediği bilgisini göz önünde tutarak, kirlenmiş enerjilerini kontrol ederler. Bunun ayrıcalıklı bir olay olup olmadığını, ya da başka gezegenlerden gelenlerin dünyaya sorun olup olmadıklarını saptarlar. Eğer durum buysa, o gezegenden ruhların dünyaya gelmelerine izin verilmez bir daha.

Dr. N: Lütfen, göreviniz konusun-

da biraz daha bilgi verin.

S: Görev alanım insanlık suçu olanlara adanmamıştır. Biz zulümü alışkanlık olarak bir yaşama biçimi haline getirmiş olanlarla çalışırız. Sonra bu ruhlara bir fırsat daha verilir. Rehabilitasyonla enerjilerini temizlemek için elimizden gelenin en iyisini yaparız ve eğer kurtulabileceklerini düşünürsek, onlara dünyaya gelmeleri için bir fırsat daha sunulur. Orada onlara neden oldukları aynı tür acılar yaşatılır, ama katlanmış olarak...

Dr. N: Kurtarılabilecek bir ruh hayatında korkunç işler yapmış sonra büyük pişmanlık duymuş biri olabilir mi?

S: Olasılıkla..

Dr. N: Karmik adaletin cezalandırıcı olmadığını sanıyordum.

S: Değildir. Onlara sunulan fırsat pişman olmaları ve daha sağlamlaşmaları içindir. Bazen insanlara çektirdikleri acıları yaşamaları bir yaşamdan daha fazlasını alır. Bu nedenle "katlanmış olarak" sözünü kullandım.

Dr. N: Öyle olsa bile, ruhların çoğu dünyaya gelme fırsatını kabul eder sanırım.

S: Yanılıyorsunuz. Bazıları aynı yanılsa düşeceklerinden çok korkarlar. Ayrıca onlar gelecekteki yaşamlarında aynı zulmün kurbanı olma cesaretinden yoksundurlar.

Dr. N: Bu insanlar eğer dünyaya tekrar gelmek istemezlerse, siz ne yaparsınız?

S: O zaman bu ruhlar kurtarılmaz olduğunu düşündüklerimizin yollarını tutarlar. Biz de enerjilerini dağıtırız.

Dr. N: Bu enerjiyi yeniden modelleme biçiminde mi olur... yoksa başka bir biçimde mi?

S: Evet... Buna enerjiyi bozmak

deriz, enerjiyi dağıtma anlamındadır bozmak. Elbette yeniden modelleme yapılır. Sizin deyiminizle yeniden modellemede onların enerjilerini parçacıklara ayırırız.

Dr. N: Enerjinin yok edilmez olduğunu sanıyordum. Bu çok kirlenmiş ruhların kişiliklerini yok mu ediyorsunuz yani?

S: Enerji yok edilemez, ama değiştirilir ya da dönüştürülebilir. Örnek olarak, eski enerjinin bir parçacığını, kullanmamız için bize verilen yeni taze enerjinin dokuz parçacığı ile karıştırabiliriz. Bu tür bir hafifletme kirlenmiş olanı etkisiz kılar, ne var ki bu ara orijinal kişiliğin küçük bölümü de dokunulmamış olarak kalır.

Dr. N: Yani, kirlenmiş ruhu zararsız yapmak için, olumsuz kötülük enerjisi daha yüksek dozda iyilik enerjisi ile mi karıştırılıyor?

S: (gülerek) iyilik enerjisi değil, daha çok taze enerji.

Dr. N: Enerjisinin dağıtmasına kirlenmiş bir ruh neden direnç gösterebilir ki?

S: Bazı ruhlar kendi hayırları için bu prosedürü kabul edip iyileşse ve gerçekten de dünyanın başka bir yerinde üretken bir yaşam sürse de, kişilik kaybı korkusuyla bunu istemeyenler de çıkabilir.

Dr. N: Peki, yardımı kabul etmeyen bu ruhlara ne yapılır?

S: Onlar yalnız bırakılırlar. Ama sonlarının ne olduğunu biliyorum.

YALNIZ BIRAKILAN RUHLAR

Daha önce bazı ruhların ölümlerinden sonra, çeşitli nedenlerle bir süre inzivaya çekildiklerini görmüştük. Onlar ölümü kabul etmez ve yerlerine gitmek istemezler. Ama zamanı geldiğinde, reh-

berleri tattı bir dille onları ruh dünyasına dönmeye ikna ederler.

Yine ruh dünyasında da inzivaya çekilen ruhlar vardır. Bunlar yanlışlarını güçlü bir biçimde hisseden kişilerdir. Ne var ki, onların yalnızlığa çekilişleri yukarıda anlatılan çok kirlenmiş ve geri ruhlarınkinden çok farklıdır. İşte bir celseden alıntı:

Her yaşamdan sonra, sakince düşünmek için bir yere çekilirim. Son yaşamımda neyi kurtarmam ve neyi atmam gerektiğini gözden geçiririm. Şimdi, cesaretimi korumaya ve pasifliğimden kurtulmaya çalışıyorum. Benim için burası kendime bir çeki düzen verme yeridir. Korumaya çalıştığım benim kişiliğimin bir parçası olur. Kurtulmaya çalıştığımı ise atarım. Bunlar çoğu zaman, yalnız kaldıklarında derin düşünceye dalabilen ve kendilerini ele alabilen ruhlardır. Böyle bir ruha örnek olarak, kendi pahasına, kendini başkalarının iyiliğine adanmış olan Akim adlı kişi gösterilebilir.

OLAY 22

Bu süje geçmiş yaşamında, Fas'ın kurtuluşu için Fransız askerlerine karşı savaşmış ve 1934'de yakalanmıştı. Bir direniş savaşçısı olarak, Atlas Dağları'ndan alınıp Büyük Sahra'ya götürülmüş ve orada bilgi vermesi için işkence edilmişti. Sonra, zerrece bilgi vermediği için, kazığa bağlanmış ve kızgın güneş altında ağır ağır ölüme terkedilmişti.

Dr. N: Akim, Fas'taki bu yaşamınızdan sonra neden uzun süre inzivaya gerek duyduğunuzu anlatabilir misiniz?

S: Ben koruyucu bir ruhum ve enerjim bu yaşamın etkisi ile çok

kötü durumdaydı.

Dr. N: Koruyucu ruh nedir?

S: İçlerinden gelen iyilikleri ve yoğun istekleri çok sayıda insanın yaşamalarını iyileştirmek olanları korumaya çalışanlara bu ad verilir.

Dr. N: Fas'ta kimi korudunuz?

S: Fas'ın kolonileştirilmesine karşı Fransızlarla savaşan direnme hareketi önderini. Yaptığım fedakârlıkla, halkımızın özgürlük savaşında çok etkili oldu o kişi.

Dr. N: Bu çok çaba isteyen bir iş olmalı. Genelde sosyal ve politik hareketlere mi katılırsınız?

S: Evet ve savaşlara... Biz iyilik savaşçılarıyız.

Dr. N: Grup olarak koruyucu ruhlar hangi niteliklere sahiptir?

S: Hak edenlere yardım ederken, kararlılığımız ve serinkanlılığımızla biliniriz.

Dr. N: Eğer koruduğunuz insanlara, zarar vermeye çalışanlara karşı, yardım ediyorsanız, onların bunu hak edip etmediklerine kim karar verir? Bu bana çok sübjektif bir şeymiş gibi geldi.

S: Doğrudur, işte bu yüzden bu insanlara en iyi nasıl yararlı olacağımızı önceden iyice analiz ederiz. İşimiz saldırı ya da savunma biçiminde olabilir, ne var ki ilkeden yoksun saldırgan eylemlere girmeyiz asla.

Dr. N: Pekâlâ, bu çabalardan sonraki enerji kaybından söz edelim. Bir şifa duşu ya da bir iyileştirme merkezi neden sizi normale döndürmüyor?

S: (gülüyor) Siz ona duş diyordunuz, ben de araba yıkamaya benze-tiyorum. O, araba yıkama fırçaları gibi, her yanınızı pozitif enerji ile ovalayan dalgalanan bir tüp gibidir. Ama son yaşamlarından sonra genç öğrencilerimden bazıları ondan

geçtiler ve gerçekten de kendilerini çok iyi hissettiler.

Dr. N: Öyleyse, enerji düşü neden size de yardımcı olmadı?

S: Olumsuz kirleri yok etse de, yeterli olmadığı için. Çünkü varlığım bu yaşamımda gördüğüm zulümden ve işkenceden çok etkilenmişti.

Dr. N: Şimdi ne yapıyorsunuz?

S: Öğrencileri gönderiyorum ve sakince düşünebileceğim bir yere çekiliyorum.

Dr. Lütfen o yeri ve orda ne yaptığınızı anlatın.

S: Karanlık, kapalı bir yer, bazıları ona "hafif uyku odası" der. Orada dinlenen başka insanlar da var, ne var ki birbirimizi görmüyoruz. Ama yirmi kişi kadar olduğumuzu hissediyorum. Öylesine yorgunuz ki, birbirimizle ilişki kurmak ihtiyacını hissetmiyoruz. Ayrıca yanımda Bakıcılar da var.

Dr. N: Bakıcılar mı, onlar da kim?

S: Nötr Bakıcılar araya girmeme konusunda yeteneklidir. Onlar düşüncelerimize de kesinlikle müdahale etmezler. Onlar "hafif uyku" odasının bekçileridir.

Dr. N: Bu pasif bekçiler nasıl birileri?

S: Onlar pasif değildir. Onları keşiflere benzetebilirsiniz. Yüzleri kapalıdır, bu nedenle kişiliklerini bize göstermezler. Düşünceleri de bize kapalıdır, ne var ki çok iyi gözleyicidirler.

Dr. N: Öyleyse onlar siz istirahat halindeyken, sizin gözetiminizden sorumlular sadece.

S: Hayır, hâlâ anlayamadınız. Bize yardım için büyük yetenekleri vardır onların. İşleri, yeniden dünyaya dönmekten önce, ruh dünyasında topladığımız enerjileri uygun biçimde düzenleme ve kaynaştır-

madır.

Dr. N: Ruhun enerjisini bölme özelliği ile ilgili olarak çok şey duydum. Neden kendi ruhsal alanınıza gidip enerjinizin orada kalan bölümünü alıp enerjinize katmıyorsunuz? Ya da neden iyileştirme Ustaları sizin bozulmuş enerjinizi yenilemiyor?

S: (derin bir nefes alarak) Bunu size açıklamaya çalışacağım. Bizim için bütün bunlar gereksizdir. Yaşadığımız kirlenme sonucu, ağır bir iyileştirme ile temiz, dingin enerjimize kavuşmak isteriz. Bakıcılar bize bu ağır süreçte enerjilerimizi iyileştirmede yardımcı olurlar.

Dr. N: Bu kendi kan bankanızdan kan almaya benziyor.

S: Evet işte şimdi kavramaya başlıyorsunuz. Bunun acele olmasını istemeyiz, çünkü uzun bir süreye ihtiyacımız vardır. Büyük bir şifa da arzu etmeyiz. Ancak bu tecrübeden geçtikten sonra, o kaba yaşamdan önceki gücümüze kavuşmayı umarız, hatta daha da fazlasına...

Dr. N: Bu uzun süre dünya yılı ile ne kadar zaman alır?

S: Oh, bunu söylemek biraz zor... 25 belki 50 yıl... uzun sürmesini isteriz. Bunun için bakıcılar, sürekli olarak, o çok hoş olan kendi titreşim frekanslarını kullanırlar. Onlar görünmek ya da konuşmak istemeyen çok özel varlıklardır, ama bakımları için onlara minnettar olduğumuzu bilirler. Ayrıca, ruh grubumuzdaki dostlarımıza katılma ve yeniden işe koyulma zamanını da bilirler. Zamanı geldiğinde bize bildirirler...

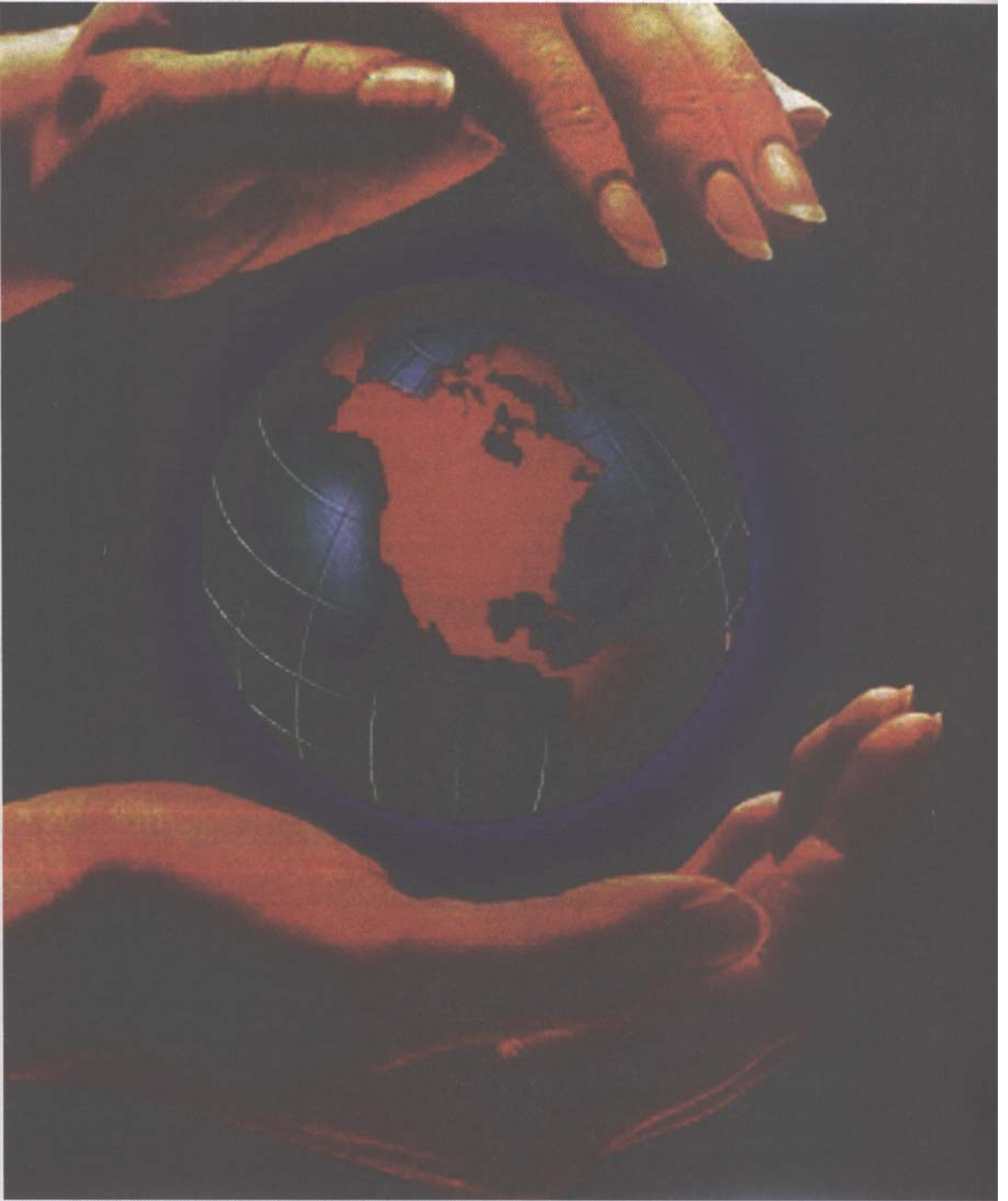
(Enerji iyileştiricileri de dünyaya gelirler. Onların da ruh düzeyleri farklı farklıdır. Gelecek bölümde ruh dünyasındaki enerji iyileştiricilerin dünya yaşamlarında ne işler yaptıklarını göreceğiz.)

Milenyum Müjdesi

İki Yüce Gönüllü Er	33
Barışa Çağrı	34
Hayat Ağacı	35
Tanrı Busesi	36
Hoşgörünün Hoş Tarafı	37
Birliğe Doğru	38

göster ve gerçekleri de kendilerini

şöyle

biçimde düzenlenmiş ve kaynaştır-

ma işleri yapıldıklarını görülmüştür

Milenyumun Müjdesi

GÜNGÖR ÖZYİĞİT

Geçmişin aynasında, gelecek güzel bir yüz gösterdi bana. Her şey yerli yerinde ve bütün içinde, eşit değerde. Ve gerçekte insanlık beyazda. Sevgi ile boyanmış bir yarın tablosunda her biri, birlik içinde mutlu ve el ele. Her ulustan insan, zencisi, beyazı, erkeği, kadını “Gelecek Güzeldir” koydum, bu mutlu tablonun adını.

İKİ YÜCE GÖNÜLLÜ ER

Adamın biri Konya’da Mevlâna’yı ziyaret eder. Ve ona bir kuzu hediye götürür. Mevlâna kuzuya gönül gözüyle bir bakar ve onun haram parayla alınmış olduğunu anlar, hediye kabul etmez. Adam bu defa aynı kuzuyu Hacı Bektaş’a götürür. O da kuzunun durumunu anlamakla beraber, başka bir hayır için kuzuyu alır. O zaman adam sorar: “Hazretim, bu kuzuyu Mevlâna Sultan’a götürdüm, kabul etmedi!” Hacı Bektaş cevap verir: “Evlâdım, Mevlâna gayet saf bir altın gibidir. Yabancı madde kabul etmez”. Adam tekrar Konya’ya dönüp, Mevlâna’nın huzuruna varıp, Hacı Bektaş’ın kuzuyu kabul ettiğini bildirir. Bunun üzerine Mevlâna: “Oğlum, Hacı Bektaş bir büyük dervıştır. Böyle ufak lekeler, haramlar o deryada kaybolur gider” der. Böylece iki gönülleri de bir iyi niyet ve incelik örneği vermiş

olur. Yaratan’a ve birbirlerine karşı olan engin sevgileri aynı olay karşısındaki zıt davranışlarda bile onları ayırmaz, daha çok birleştirir.

İşte sevgi esas tutulduğu, herkes birbiri için böyle iyilik düşündüğü, biri diğerine böylesine güvendiği gün, dünyada, *gerçek güneşi* doğacaktır. Ve o zaman dünya esenlik yeri olacak, gönüller güneşli bir bahara ermişcesine çiçek çiçek gülecektir.

ÖRNEK DAVRANIŞLAR- ÖRNEK ALINACAK KİMSELER

İşte gülyüzlüler, işte gönül erleri, mesela Mevlâna, Yunus, Hacı Bektaş-ı Veli ve benzerleri bu yollardan geçerek, huzura ulaştılar ve huzurda daim kaldılar. Hamken piştiler ve sonra yandılar, yandılar da, O’nun katında yer alıp, ad ve san kazandılar. Bu bakımdan diyoruz ki din; insan için hamken pişmek ve sonra yanmaktır. Tasavvuf ise yanmak, yanmak ve yanmaktır. Din, Tanrı için yaşamaktır. Tasavvuf Tanrı ile yaşamaktır.

BİLMEK VE YAPMAK

Gerçek aslında son derece sadedir, içimizde ve günlük yaşayışımızdadır. Onu oradan başka yerde aramak,

kendimizi kandırmak, yapmamız gereken görevden kaçmaktır. Bir bilgiye yaşama sanatının sırrını sormuşlar. Şöyle açıklamış: “Kışın evinizi sıcak görünecek şekilde düzenleyin; yazın serin görünmesini sağlayın. Suyu gerektiği gibi kaynatın ve çaya lezzet verin.” Dinleyenlerin “Fakat bunları herkes biliyor” demeleri üzerine bilge: “Bunları yalnız bilen değil, aynı zamanda yapan adam ortaya çıktığında, ben gider, öğrencisi olmak üzere dizlerinin dibine otururum” demiş.

Yükselmenin beş şartını (iyilik, doğruluk, çalışmak, bilgi ve sevmek) söylediğimizde, bizim de başımıza aynı şey gelmiştir. Birçokları şöyle karşılık vermiştir: “Bunlar herkesin bildiği şeyler. Biz de şöyle diyoruz: “Bunları yalnız bilen değil, aynı zamanda uygulayan birini -ki gerçek bilme odur-gösterin, gidip saygıyla önünde eğilip, elini öpelim.”

Düşünmek, gerçeği gerçekten istemek, gönlü arıtmak, inanmak ve beş basamak. Bunlar gerçek yolcusunun uyması gereken değişmez ilkeler. Söz konusu ilkeleri başarı ile uygulayan kimse, bir alışveriş demek olan hayatı tam rayına oturtmuş olur. Artık o, almasını ve vermesini bilendir. Doğruda ve iyide olandır. Sema eden Mevlevi misali bir eliyle aldığını ötekiyle verendir.

Bugün antropoloji, total insanı, tam insanı; çevreden aldığını, kendinden de bir şeyler katarak yine çevreye verendir diye tanımlıyor. Almasını bilmek, sevmek ve gönülden vermek, galiba gerçeğe ermiş kişinin en

belirgin özelliği oluyor. Ve gerçek yolu işte böyle sevenlerin, sevgiyle verenlerin nuruyla aydınlanıyor.

BARIŞA ÇAĞRI

İnsanlık, binlerce yıl süren bilinen tarihi içinde ancak 293 yıl barış içinde, daha doğrusu birbirini boğazlamadan yaşayabilmiş. Böylece insanlık tarihi, savaş denen saçma bir eylemin egemenliğinde bugüne ulaşmış. Evet, insanlığımızı çok unuttuğumuz oldu. Her seferinde acı dersler aldık. Akıllandık mı acaba? Şuna inanıyoruz ki insan insan olmak yolunda. İnsanın içindeki iyilik, ergeç kötülüğü alt edecek. Daha bir süre savaşlar sürüp gidebilir belki. Ama bunu çekilen son sancılar olarak kabul etmek gerekir. Ta ki, barış adlı çocuk doğabilsin.

İNSANI BULMAK

İnsanın ne olduğunu tam olarak bilirsek, kimseye kötülük edemeyiz. İsmimiz gibi cismimizi de insan edebilirsek, barış sürekli olarak, bir daha bozulmamak üzere yerleşir yeryüzüne. Bugün insan sıkıntıda. Bugün insan sancılar içinde. Bugün insan, insana gebe. Gelin dostlar hep birlikte insanı doğuralım önce.

AMA ÖĞRENECEK İDİ

Hani kadın ana, biricik oğulunun mezarı başında nasıl da iyiydi, akıllıydı, İngilizce de bilirdi, Fransızca da bilirdi diye ağıt yakarmış ya. Derken oğlunun

arkadaşlarından biri, yaklaşarak yanına “O, bu söylediklerini bilmezdi” diye fışıldamış kulağına. Kadın ana hiç istifini bozmadan. “Evet oğul, ben de bilirim bilmez idi ama öğrenecek idi” diyerek sürdürmüş sesli ağlamasını. Neden mi umutluyuz hâlâ?

Bir: Yüce Yaratan'a ve O'nun koyduğu, koruduğu, insanı hep daha iyiye, daha doğruya ve daha güzele götüren, kalıptan kalıba döken, halden hale geçirerek eğiten evrim kanunlarına olan inancımızdır.

Ve İki: İnsan kardeşlerimizi evlâdımız gibi sevmemizden, insanların ergeç düzeleceğine, gerçekleri göreceğine, çünkü o yetenekte yaratıldıklarına olan güvencimizden.

Öyle geliyor ki bana “Ama öğrenecek idi” sözünde kuru bir teselliden çok daha fazla anne yüreğince yüklü bir sevginin yanında, babacan, bilgece bir sezgi ile gülümsüyor dudaklarda.

HAYAT AĞACI

Vermek, ilgi, sorumluluk, saygı ve bilgi.. Hepsi zincirin halkaları gibi birbirine bağlıdır. Sevginin güzel yüzleri, seven, olgun bir kimsenin sıfatlarıdır bunlar. O kimse ki, kendi güçlerini yapıcı ve yaratıcı bir duruma getirmiş, herkesle ve her şeyle gönülden kaynaşmış, aynı zamanda yaratıcılığın verdiği doygunluktan gelen bir alçak gönüllülüğe ermiştir. Böylece büyüdükçe küçülmenin hüncünü öğrenmiştir. Artık o, hayat ağacının dalında böyle olmuş taptaze meyvadır.

İster misiniz, hayat ağacımız her

dalında böyle olsun!.. meyveler versin ve dünya seven insanlarla dolsun? Eğer istiyorsanız ki istiyorsunuz şüphesiz, öyleyse mutlaka olacaktır özlediğiniz. Hem de pek yakın bir yarıda. Öyle ki, yalnız ve ayrı olan kalmayacak yer-yüzünde. İnsanlar hep kardeş, birbirine eş, gönül gönüle dolduracaklar dünyayı. Tek bir dil olacak insanları birleştiren, içten kaynaştıran ve sözsüz anlaştıran. Gönüllerin dili : SEVGİ.

SEVGİ YAŞANTISI

Gerçekten sevgi yaşantısında sevenin “ben’i” sevilenin “Sen’i” ile kaynaşır, bitişir, özdeş olur. Sevgi büyüdükçe özdeşleşme de artar. Birinin sevinci diğerinin sevinci, birinin ıstırabı, diğerinin gözyaşı akar. Sonra bunu bütün nimetlerin gerçek bir paylaşılması izler. Seven ve sevilen, ben ve sen yoktur, artık biz vardır.

Şu ne güzel ki, sevinç dostlarla paylaşınca büyür; oysa keder paylaşınca küçülür. Bu bile bize dostun ne denli gerekli olduğunu gösterir. Sevincimizi kutlamak için de üzüntümüzde avunmak için de dost gerek. Boşuna dememiş Anadolu ozanı: Bu dünyayı seninle sevmişim ben. *Benim sensiz bu dünya nemdür ey dost.* Diye. Ve iki dizede koca bir evren sunmuş bize. Dost kadar sıcak, gönül gibi engin.

Geçmişte böyle iki kişi sevmişse birbirini ki sevmiş, şimdi böyle iki kişi seviyorsa birbirini ki seviyor şüphesiz, yarın böyle birçok kişi birbirini sevecek ve giderek kutsal birlik “kabil’i” gerçekleştirecek demektir.

O güne varmışcasına, bu umudu, şimdiden gönüllerde yeşertenlere ne mutlu!

TANRI BUSESİ

Birlik yönünde gösterilen bütün soylu, insanca çabalar Tanrı'nın ve Yüce Âlem'in desteğiyle, kuşkusuz yakın yarınlarda dünyaya bir bahar çağı getirecektir. Bir sanatçı, soylu bir sanat yapıtının oluşumunu şöyle anlatır: "İnsanın bütün gücüyle, hummalı bir şekilde en büyük güzelliğe, Tanrı'ya yaklaşımaya çabalaması. Ve Tanrı'nın eğilip onu alnından öpmesi."

İşte insanlık şimdi en büyük sanat eserini yaratmanın hemen eşiğinde. Yarın "Kabil'e ulaşmanın" sevgiyle bir olmanın bayramına erecek, ki o gün, alnına değen "Tanrı Busesi" ile ödüllenecek..

MUTLU YARIN

Geçmişte birlik bilincine eren gül-yüzlülerden, gönüllerinin konçertolarını dinledik. Onlar bizi gerçek güzelliğe özendirdiler. Bir olmanın hünerini öğretiler bize. Şimdi ise birbirimizde büyümenin ve birlikte el ele, gönül gönüle bir kabil senfonisi bestelemenin gerçekten vaktidir.

Yarın umut yüklü bir sözcüktür. Hele günümüzde insan, bilinçli bir umuda sarılmış Yarın'ın ipine. Sadece "yarın" dediğimde bakıyorum çevreme, yüzler gülüyor, gözler parlıyor. Yalnız bu bile, umutlandırıyor beni. Evet görüyorum, yarın parolasında mutlu bir

gelecek gülümsüyor. Ve herkes sanki, daha dünyaya gelirken müjdeyi almış gibi.

İNSAN AĞAÇLARINDAN İNSANLIK ORMANINA

Gerçekten insanlık hamuruna yeni bir şekil verebilmek için, yine o hamurun içinde, maya olabilecek kıvama gelmiş, öncü bir örgüt gereklidir. Bu ise, insanların en iyileri arasından seçilen ve görev bilinciyle yetiştirilen bir gruptur. Böyle bir avuç insandan oluşan öncü grup, azlığına rağmen, maya olduğunun farkında, insanlık hamuru içinde yoğrularak, o arada hamuru da gitgide kendine benzeterek, ona yeni şeklini verecektir. Yani hem hamur, hem de özündeki maya ile hamuru yoğuran (hamurkâr) olacaktır.

İnsanlığın yeni bir kalıba dökülme işinde görev alacakların en belirgin niteliği, insanların halihazırda içinde bulundukları, ıstırapı da, ta içlerinde duymaları ve bunu giderme yolunda canla başla çalışmaya hazır ve istekli olmalarıdır. Onlar aynı zamanda akıl ve ahlâk güzellikleriyle insanlığın en derin özlemlerini dile getiren, söz ve davranışlarıyla yaşamı şire dönüştüren birer mutluluk müjdecisidirler.

Eğer bir gün tüm kötülükler yeryüzünden silinecek ve dünya iyilikte yarışacaklara kalacaksa ki öyle olacak şüphesiz. Bu ancak, gönülleri hizmet aşkı ve şevki ile dolu olanların, bu güzelim heyecanı diğer insanlara da sirayet ettirmeleri, öylece gönüllerdeki sevgiyi tutuşturmaları sayesinde

gerçekleşecektir.

Ağaçlardan oluşan bir orman, kökleriyle toprağı sımsıkı tutar. Havayı temizler. Ve gökten yağmuru yere çeker. Aynı şekilde tek tek iyi insanların örgütlenerek meydana getirdikleri insanlık ormanı da, bastığımız zemini sağlam tutacak, toplumsal atmosferi temizleyecek ve Tanrı'nın rahmetini gökten yere indirecektir!

UMUTSUZLUĞUN UMUDU

İnsanca yaşama yolu tıkanmışsa, insana insanca yollardan ulaşma çareleri tükenmişse ne yapılabilir? Yine de insan kalabilen, insanca değerlerin sorumluluğunu, savunuculuğunu yüklenme bilincini taşıyan kişi, bu durumda kendini kurban ederek gerçeğe olan saygısını korur. Başkalarını aydınlatmak için mum gibi yana yana crimeye razı olur. Öylece verecek bir şey bırakmayan çağına karşı, hiç değilse pislik temizlemek ve arınmak yolunu açabilmek için, kendinden vererek insanlığın onurunu kurtarır, umutsuzluğu umuda çevirir.

Tüm kötü koşullara karşın, bugün dünyada, bir insanca değer adına canını verenler varsa, orada insanlar ölse bile, insanlık ölmedi demektir.!

GELECEK İÇİN ÖNGÖRÜLER

İnsanlar başbaşa vererek, herkesin yapıcı-yaratıcı yönünü geliştireceği, özündeki güzellikleri gün ışığına çıkaracağı, değerini ve önemini olumlu bir biçimde göstereceği sağlıklı bir

toplumsal düzeni, özgür bir ortamı, sevgi temeli üzerine elbirliğiyle kuracak. O zaman işte her birimizin özündeki Tanrısal taraf iyice ışıyacak. Yıllar önce gökyüzünün yıldızlı bahçesinden derlediğim şu birkaç dize yeryüzünde gerçekleşecek:

Bize de bir gök verilse hani
Öyle özgür, mavi
Kim bilir ne yıldızlar parlar
Ve insanlar hep birlikte, topyekûn
Işıkli bir bütün!..

HOŞGÖRÜNÜN HOŞ TARAFI

İnsan başkalarının düşünce ve inançlarını sonuna kadar, hoşgörülle dinleme sayesinde, kendi doğrusunu, başkalarınıninkiyile karşılaştırma ve sınama olanağı bulur. Aksi halde, herkesin benim gibi düşündüğü bir toplulukta, yanlışla olasılığı hep saklı kalır. Diğer yandan, herkesin düşünce ve inançlarını özgürce ifade edebildiği bir ortamda, aynı hak benim için de geçerli olur. Ayrıca toleransın hoş tarafı, karşıdakilere katlanmanın ötesinde, onun düşüncelerinden zevk almak, bundan bir hoşluk duymak ve giderek başkalarının düşünce ve görüşleriyle kendimizi zenginleştirmektir.

Çok çeşitli çiçeklerle bezenen bir bahçe gibi insanların gerçeği görüp algılamadaki inanç, düşünüş ve duyuş farklılıklarını, insan düşüncesinin zenginliği olarak görüp değerlendirmek gerekir.

Sonuçta, insanlar özgür düşünceye saygı duyup tolerans gösterdikçe, görüş

ufukları genişler, birbirlerinden yararlanma yolu açılır ve bundan bütün insanlık kazançlı çıkar...

BİRLİĞE DOĞRU

Bugün uygarlık, iyi ve eksik taraflarıyla hepimizin bütün ulusların ortak eseridir. Çağlar boyunca birikmiş bu kültür mirasının eksik taraflarını gidermek, iyi yönlerini ise, yenilerini de ekleyerek geliştirmek ve yaymak her birimizin insanlık görevidir. Unutmayalım ki, bugünkü medeniyeti birbirimize borçlu olduğumuz kadar, ondan aynı derecede sorumluyuz da. Sorumluluğunu bilmek ve vazifesini yapmak ise, bir bakıma insan ismine hak kazanmak demektir.

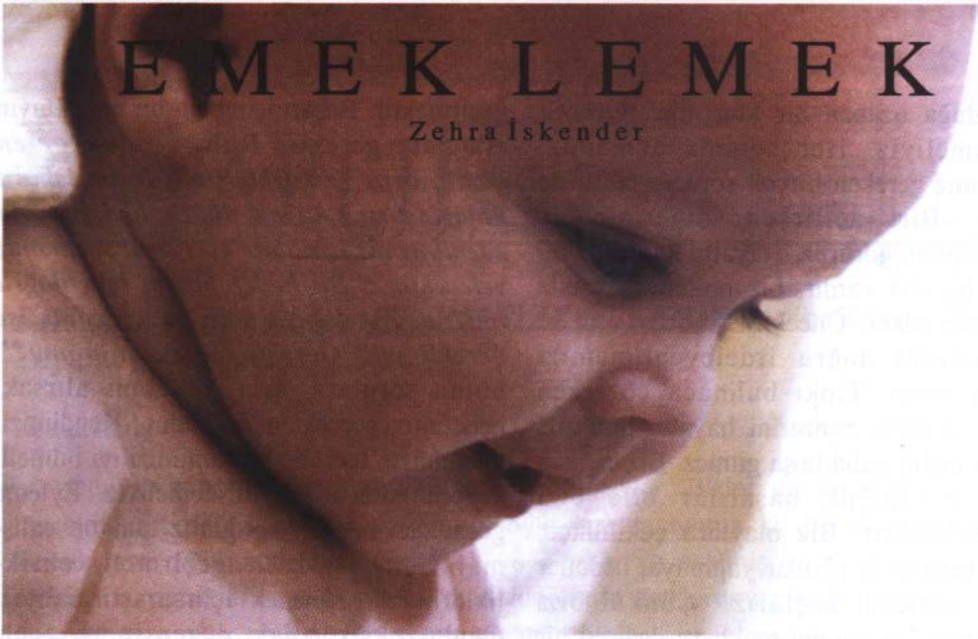
Tarih felsefecisi Toynbee'nin belirttiği gibi, tarih içindeki uygarlıklar, çeşitli meydan okuyucu zor şartlara verilmiş başarılı cevaplardır. Her başarının ardından yeni bir meydan

okuma gelir ve onu yeni bir karşılık izler. Böylelikle bu süreç durmadan sürüp gider. Dünyaya direk olan iyiliklerden dikildiğine göre, biri yıkılırken diğerine temel olur. Nasıl bir tekerlek her dönüşünde, arabayı bir adım daha ileri götürürse, uygarlıkların dönüşü ve birbirine eklenişi de insanlığı asıl amacı olan birliğe ve Tanrı'ya doğru biraz daha yaklaştırır.

Medeniyet olmuş bitmiş değil, sürekli olmakta olan bir süreçtir. Çağımız uygarlığı bugün, eksikliğini tamamlayarak aşama yapmak için, dünya çapında bir meydan okuma ile karşı karşıyadır. Ve kendi birikimini, yaratıcılığını kullanarak, yine kendi içinde, birliğe ulaşan görevli insanların örgütlü ve özendirici gücüne dayanarak, Tanrı'nın da desteğini alarak bu meydana okumaya başarılı bir karşılık verecek güçtedir.

EMEK LEMEK

Zehra İskender

Hayatın bize zorunlu kıldığı en önemli eylem başarmaktır. Yaşam bir çalışma kampı gibi bizim kaderimize işlenmiştir. Dünya'ya geldiğimiz ilk günden beri beslenmekten başlayarak gelişip değişen, çeşitlenen ihtiyaçlarımızı karşılamak için uğraş veririz. Bu şarttır. Başarmak da çaba ve eylemle olur. Bu sağlıklı bir ömür geçirmemizin de gereğidir. Bedenimiz, bizim dünyada iş yapmamız, varlığımızı koruyup, yaşamımızı en iyi ölçülerde sürdürebilmemiz için bize emanet edilmiştir. İşin ilginç yanı da beden sağlığımız, bizim fiziksel hareket yeteneğimizle doğru orantılıdır. Bir anlamda çalışmak sağlıklı ve zinde bir ömür için en önemli unsurdur. Çalıştıkça, fiziksel faaliyetlerde bulundukça; kaslarımızdan ciğerlerimize ve kemiklerimizin sağlamlığına hiç hissetmeden katkıda bulunuruz. Ama biliriz ki, sadece bedenî çalışma bizi başarıya gö-

türmez. Bizi başarıya götürecek olan doğru ve etkin çalışma prensiplerinden geçer. Eğer bu prensipleri iskalarsak, başarmak bizim için imkânsız bir zorluk gibi görünür. Çünkü gelişigüzel ve bilinçsizce yaptığımız çalışma, bizi başarıya götüreceğine sadece lüzumsuz yorgunluklar yaşatır. Zihnî ve bedenî yorgunluklarımıza ruhsal çöküntümüz de eklenir. Ruhsal çöküntü yeniden toparlanıp güçlenmemizi engeller. Güçsüzlük ruhsal boyutta hissedilince, hayatın doğal seyrine karşı gereksiz bir savunmaya gireriz. Kendimizi durağanlığa hapsederiz. Yaşam, her adımda bize tehlikeli bir tuzak gibi gelir. Her şey üstümüze abanır. Çekiniriz. Yaşamımıza gereğinden fazla tedbir getiririz, kendimizi kısıtladığımızın farkına varamayız. Halbuki önümüzdeki günler, zorluklarla acı kadar henüz bilmediğimiz güzellikler ve neşe de yüklüdür. Hayatı kat kat kare bulmacalarla

sonsuzluğa uzanan bir küp gibi eğlenceli düşünmeliyiz. Her adımda açmamız, bulmamız gereken birçok soru ve cevap iç içedir. Biri açılırken, diğerinin de çözüldüğünü görürüz. Hayatın içinde de bu doğal hareket vardır, biz farketmesek bile bizi içine çeker. Önceki tecrübeler yeni ve bilinmeyen doğru irdeleyebilmemizi kolaylaştırır. Tıpkı bulmaca çözerken aldığımız tadın benzerini hayatta buluruz. Çünkü hiçbir çaba boşa gitmez. Biz değişip gelişiriz. Küçük başarılar bile bizi heyecanlandırır. Biz olaylara çekildikçe, kendi kendimize planlar yapmaya, hedefler tayin etmeye başlarız. Çünkü bizi çevreleyen her zaman renkli ve değişen bir dünya vardır. Bulmacanın bir karesini bulmak, diğer katlardaki kareleri de çözmek için bizi heveslendirir. Bu, hayatı anlamamak pahasına yaşamayı sevmek, başarıyı cesaretle adımlamaktır. Çünkü küp bulmacanın en uç noktası hedefe ulaşmak, yani başarmaktır. Başarı bizi mutluluğa ve huzura kavuşturur. Yaşama gücümüzün köklenip sağlamlaşmasına, ruhsal zenginliğimizin farkına varıp su yüzüne çıkmasına yarar. Başarı, çalışmanın doygunluk noktasıdır. Başarılı olmamızın temel koşulu akıldan geçer. Akılcı davranmak sağlıklı adım atmak için Descartes'ın önerisi: Acele yargıda bulunmamak, problemi gerektiği kadar bölümlere ayırmak, en kolaydan başlamak, doğru bir düşünme ve eylem planı çıkartmak, yapılan işleri yeniden gözden

geçirmektir. Başarı için belli bir hedef tayin etmemiz gerekir. Ruhumuzdan *gelen dürtü, arzu ve isteklerimiz, bizim işimizi kolaylaştırır. Ancak doğru hedefi tayin edebilmemiz için dört ayrı soru sormamız yetecektir : "Bu hedef benim için doğru mu? doğru ise faydalı mı? faydalı ise gerekli mi? Gerekli ise zorunlu mu?"* bütün sorulara 'evet' cevabını alırsak, hedefimiz gerçekten doğrudur. Kendimizi, gücümüzü, tecrübe birikimimizi iyi bilmeli, heyecanımızı asla yitirmemeliyiz. Eyleme geçmeden önce yaptığımız tüm ön çalışmalarımızı gözden geçirmeli, eksikliklerimizi gidermek için araştırmalıyız. Çünkü eksik bilgi, düzensiz ve acele davranmak başarısızlıkla sonuçlanabilir. Her şeyden emin olduktan sonra bile, atılıma geçmemek uygun zamanı ve fırsatı kollamak gerekir. Bütün bu çalışmalarını yaparken sabrı elden bırakmamak, hedefimizi gözden kaçırmamak, imgelemek gereklidir. Einstein de "İmgelem, bilgiden daha önemlidir." diyor. Her şeyi yerine getirdiğimiz halde başarısızlıkla karşılaşsak çalışmaktan ürkmemeliyiz. Başarısızlıkları ileride işimize yarayacak tecrübe çekleri gibi düşünmeliyiz. Küçük çocukları gözlemleyin, ne denli heyecanlı, hırslı, atılgan ve cesaretliler. Yabancılık çekmeden, her yeniye çocukça bir atılımla koca bir insan adımını atmaktan yüksünmüyorlar. İnatla, sabırla insan olmak için emekliyorlar. Biz niye yaşamı başarıya dönüştürmeyelim? Olanca yılın tecrübesi var!

KİTAPLIK

BİR MANİNİZ YOKSA ANNEM SİZE GELECEK, Ayfer Tunç, YKM Yayınları, 407 sayfa.

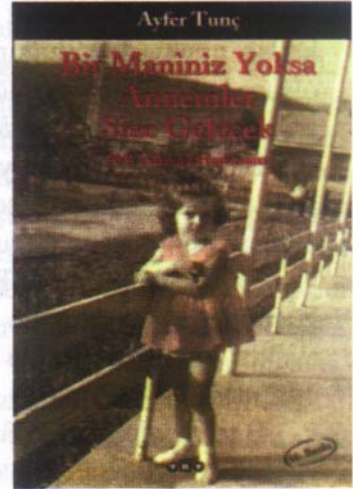
Nadide Kılıç

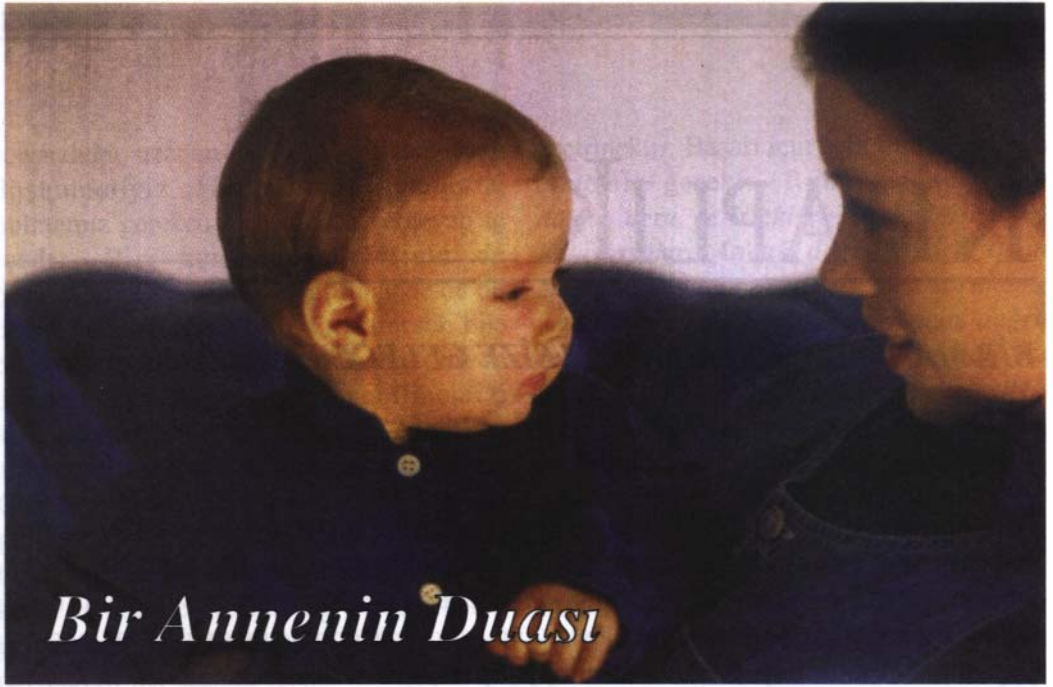
Dünya zamanla doğru orantılı olarak değişiyor. Bizler de bu değişim içinde hissetmeden değişip başkalaşıyoruz... öyle farklılaşıyoruz ki, bir zamanlar bizim sınırsız sarıldığımız gelenek, görenek ve adetler ya eskimiş ya da unutulup mazi olmuş... zaman her şeye hükmünü öyle vuruyor ki, folklorumuzun değiştiğini, geçmiş yaşamımızın artık bize hüznün veren mayhoş bir anı gibi evveldeki yerini aldığını görürüz.

Sanki ispanyol paça pantolonlarla karşı cinse hava atmadık. Pikaplarda o devrin kırkbeşliklerini dinleyerek, kız kıza dans günleri tertiplemedik. Beatles'ı, Tom Jones'u, Elvis Presley'i dinlerken Rock tarzı danslarla kendimizden geçmedik. Kılık kıyafetlerimizi bile en ünlü şarkıcılara göre uydurduk. Çalınıtı araba markalarını tablacıdan satın alıp kolye yapmak için az mı babamızın başını didikledik!?. Ve sokak çatışmalarında hırpalanıp ihtiyarlayan gençlik...Yetmişli yıllar deyince benim anımsadıklarım bunlar...

Ayfer Tunç ise nice nice şeye değinmiş... o dönemin Türkiye'si'nin ve Dünyası'nın izlerine kendi çocukluk belleğinden kısa bir göz atmış.

Geçmişe özlem duyanlar için bu kitap biçilmiş kaftan.

Bir Annenin Duası

Bana öyle bir evlât yarat ki Tanrım, zayıf olduğu zamanları bilecek kadar güçlü, korktuğunu kendi kendine itiraf edebilecek kadar cesur olsun; haklı olarak yenildiği zaman onurlu ve dik kalabilsin, yendiği zaman ise alçakgönüllü ve şefkâtlı olabilsin.

Bana öyle bir evlât yarat ki Tanrım, yapması gereken işler sadece birer arzu olarak kalsın, seni tanıyan bir evlât olsun ve kendini tanımanın, bilginin temel taşı olduğunu bilsin.

Sana yalvarırım Tanrım, onu, kolay ve rahat yollarda değil, güçlüklerle savaşmanın zevkini duyacağı yollarda yürüt ki fırtınalarda ayakta kalmayı, ayakta kalamayanlar için de sevgi ve şefkât duymayı öğrensın.

Bana öyle bir evlât yarat ki Tanrım, kalbi temiz olsun, ümitleri yüksek... Öyle bir evlât olsun ki, başkalarına hükmetmeden önce kendine hükmetmesi gerektiğini bilsin, öyle bir evlât ki geleceğe uzansın ama geçmişi unutmasın.

Ve bütün bunları ona verdikten sonra, gene yalvarırım Tanrım, ona gülebilme duygusunu da ver ki daima ciddi olduğu halde kendini fazla ciddiye almasın, ona alçakgönüllülük ver ki, daima gerçek büyüklüğün sadeliğini, gerçek zekânın açıksözlülüğünü, gerçek gücün şefkât ve yumuşaklığını hatırlasın. Ancak ondan sonra Tanrım, ben ve babası "Boşuna yaşamadık" diyebilelim.

Silver Birch

(Baş tarafı 23. sayfada)

güce inancınız az. Sizin insan dediğiniz madde dünyasındandır. Kutsal olan Büyük Ruh'tandır.

Size birçok yıl önce: "Dünyada olun, ama dünyanın olmayın!" dendi. Dünyanızdaki insanların inancı olmadığı, Yasa'ya uyulmadığı için... Siz daha çok parası olanın daha az endişesi olduğunu söylüyorsunuz. Ama onların endişelerini kıyaslamasını bilmiyorsunuz. Büyük Ruh'un yasalarından kaçılmaz.

Siz kişiliğinizi kurmak için dünyadasınız. Sorunları karşılayış tarzınız kişiliğinizi ortaya çıkarır. Madde dünyanızda hiçbir dert, içindeki onu yenecek olan güçten daha büyük değildir, çünkü dertler dünyanıdır, maddidir ve siz Büyük Ruh'tansınız, kutsal olanın parçasısınız.

Sadece tek huzur vardır, Büyük Ruh ile bir olanlara gelen huzur, ki o zaman kalpler O'nun büyük kalbi ile bir çarpar, iradeler O'nun büyük iradesi ile bir olur, ruh, akıl ve gönölce Büyük Ruh ile bir olunur. İşte o zaman huzur bulunur, çünkü onlar O'nun yasaları ile uyum içindedir. Bunun dışında huzur yoktur. Ben size yasaları öğretebilirim sadece. Yıllar önce size söylendi: "Göklerin saltanatı sizin içinizdedir" diye. Dışarıda değil... Huzur madde dünyasının telâşında değil, ruhun içinde bulunur.

Öylesine ince dengeli, öylesine kusursuzdur ki Yasa, ondan kaçılmaz. Kimse cezasından kaçamaz ve kimse mükâfatından mahrum kalamaz. Siz madde gözü ile ebediyet için hüküm vermeyin. Daha büyüğünü görmedikçe, daha küçüğü ile hükme varmayın. Dünyanın geçici zevklerini ruhun ebedi güzellikleriyle

karıştırmayın. Onlar bayağı ve süreksizdir. Siz dünyanın koşullarıyla düşünüyorsunuz, bense ruh gözü ile görüyorum. Sizi hoşnut etmek için Yasa'yı değiştiremem.

Eğer bu taraftan dönenlere sorarsanız, göreceksiniz ki, hepsi Yasa'nın kusursuz olduğunu söyleyecektir. İşte bundan onlar madde dünyasına dönmek istemezler. Siz huzuru dışarıda arıyorsunuz. Ben ebedi huzurun içinde olduğunu göstermeye çalışıyorum. En büyük zenginlikler ruhun zenginlikleridir.

Bazıları her zaman endişe içindedir. Onlar ruh dünyasında da endişe edeceklerdir. Endişe edeceklerdir, çünkü daha kusursuz olabileceklerini, çünkü Büyük Ruh'un kusursuz araçları olmadıklarını, ancak gayret ve zahmetle kişiliklerinin kusurlarını yok edeceklerini ve böylece kutsalın parlamasına izin vereceklerini idrak edeceklerdir.

Henüz işin bitmediğini anladığımızda, sanıyor musunuz ki, mutluyuz biz? Madde çocukları onlar için gerekli olanı inkâr ettiklerinde, ya da batıl öğretiler Büyük Ruh adına rahatça verildiğinde, sanıyor musunuz ki, üzül-müyoruz biz? Işık olması gereken yerde karanlığı gördüğümüzde, insanlar özgür olabilecekleri yerde tutkuların zindanına girdiklerinde, dünyanızda yaratılan kargaşayı izlediğimizde, sanıyor musunuz ki, üzül-müyoruz biz?

Üzül-müyoruz, çünkü gönlümüz acımayla doluyor, çünkü biz Büyük Ruh'un sevgisinin bizden ve sizden -bir çoklarının kendilerine miras olanı inkâr ettikleri madde dünyasına- akması için çalışıyoruz.

Büyük Ruh onlara her şeyi cömertçe verdi, ama onlar inkârdalar... Bazıları açlık içinde, başkaları bolluk içinde iken, insan büyük bir ruh olamaz.

Görevimizin en zor bölümü, bazen sizi acı çekerken görmek ve kenarda durmaktır. Yardım etmemek gerektiğini biliriz, çünkü bu sizin ruhunuzun savaşıdır. Eğer savaşı kazanırsanız, biz de kazanırız. Eğer kaybederseniz, biz de kaybederiz. O bizim de savaşımızdır, ama yardım için parmağımızı oynatamayacağımızı biliriz.

Bazen de gözyaşlarımı tutamam, çünkü acı çekildiğini görürüm, ama yardım etmemem gerektiğini bilirim. Acı çekenden daha çok ben incinirim. Ama bu yasadır. Eğer duygularınıza kapılırsanız, bir şey yapamazsınız. Bu bazen kendinizi inkâr etmek anlamına da gelse, yapılması gereken budur. Ama bir gün denge kurulur.

Sorunlarınızı sizin adınıza ben çözmem. Çünkü size ne yapacağınızı söylesem, bu sizin özgür iradenize karışmak olur. Bir kez bile medyuma ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini söylesem, bu onun özgür iradesinin sonu olur. İşte o zaman onun gelişimi durur. Sorunlarınızı çözüme tarzınız, içinizde olanı geliştirir. Her şey kolay ve rahat olsa, ruhunuzu geliştiremezsiniz, ancak güçlükler olduğunda ruhunuz gelişebilir.

Bazı zamanlar müdahale etmeye hakkımız olur. Ama ancak çok hayati şeyler söz konusu olduğunda araya girebiliriz. Eğer medyum aracılığıyla yaptığım iş kesilecekse, o zaman kâatın serbest olması için müdahale ederim. Ama

sorun sadece medyumun hayatını etkiliyorsa, bu onun sorumluluk alanına girer ve onu kendi çözmelidir.

Ekmek ve ektiğini biçmek, daha çok insanın kabul etmesini dilediğim doğal yasanın parçasıdır. Dünya meyvelerinin hasadı, Büyük Ruh'un yasalarının değiştirilemez olduğunu öğretir. Toprağa yakın yaşayanlar ve doğa yasalarının işleyişini görenler, ilâhi sanatı takdir etmeye ve her şeyi düzenle ve sırasıyla planlayan akli idrak etmeye başlarlar.

Toplanan, ekilendir. Tohum her zaman kendi cinsine sadık kalır. Patates soğanı ekip ondan marul yetişmesini bekleyemezsiniz. Ekilen her zaman, kaçınılmaz olarak, doğal yasanın buyruğunu izleyecektir. Ve doğa alanında geçerli olan, aynı şekilde, insanın yaşam ve aktivite alanında da geçerlidir.

Bencilce yaşayan, bencilliğin sonuçlarını biçer. Günah işleyen, günahının sonuçlarını çeker. Hoşgörüsüz, bağnaz ve bencil olan hoşgörüsüzlüğün, bağnazlığın ve bencilliğin sonuçlarını yaşar. Yasanın sonuçları önlenemez, Yasa değiştirilemez. Araya girip neden-sonuç ilişkisini değiştirebilecek hiçbir dinsel uygulama yoktur; hiçbir ilâhi, hiçbir dua, hiçbir kutsal kitap yoktur.

Sonuç mekanik ve metodik bir kesinlikle nedeni izler -ve ister rahip, ister keşiş olsun, ya da başka biri- bu doğal ilişkiye müdahale edecek güçten yoksundur. Ruhunun gelişmesini isteyen, sadece ruhsal büyümeyi sağlayacak olan bir hayat yaşmalıdır. Ruh incelikle, hoşgörülle, sempatiyle, sevgiyle, hizmetle ve iyi işler yapmakla büyür. Kişilik sadece Kutsal

Ruh'a günlük yaşamınızda kendini ortaya vurmasına izin verdiğinizde gelişir. Eğer kaba düşünceleri, nefret, kin, intikam, ya da benlik düşüncelerini barındırırsanız, kendiniz kurban olursunuz ve çarpık, bozuk, kösteklenmiş kişiliğinizle bunun bedelini ödersiniz.

Bütün yasalar bir büyük Yasa'nın parçasıdır. Hepsı uyum içinde işler, çünkü hepsi ilâhi planın bir parçasıdır. Bundan alınacak ders şudur: Kadın ya da erkek, madde dünyasındaki tüm insanlar, günlük yaşamlarında Yasa'ya uyarak ve kendi eylemlerinin sonuç ve sorumluluklarını başkalarına taşıtmanın mümkün olduğunu öğreten batıl teolojiiyi terk ederek, kurtuluşlarını aramalıdır. Teolojinin dünyanızın büyük belâsı olduğunu biliyorum, ne var ki günleri dolmak üzeredir.

İnsan kendi ruhunun bahçıvanıdır. Büyük Ruh ona bilgi, incelik ve güzellikçe büyümesi için lüzumlu olan her şeyi vermiştir. Ama insan onları zekice ve güzelce kullanmalıdır.

Yasa kusursuzca işler. Sonuç her zaman matematik bir dakiklikle nedeni izler. Hiç kimsenin neden ve sonuç sırasını kıl kadar değiştirecek gücü yoktur. Ekilen biçilir ve her insan silinmez bir biçimde

dünya yaşamının tüm tecrübelerini kaydeder. Yasaya karşı günah işleyen, ruhunda dünyada yaptığı işlerin tüm sonuçlarını taşır ve her yanlış düzeltilene kadar gelişim olmaz.

İnsanın yarattığından başka şahsi bir Tanrı; insanın yarattığından başka şahsi bir İblis yoktur. Altından bir cennet, korkunç bir cehennem yoktur. Bunlar görüşleri sınırlı olanların hayalleridir. Büyük Ruh Yasa'dır (Hak'tır). Bilin ki -ve siz hayatın en büyük sırrını öğrendiniz- dünyaya değişmez, çiğnenmez, sabit, her şeye gücü yeten Yasa'nın hükmettiğini idrak ettiğinizde, hakkın yerini bulduğunu ve büyük yaratılış planında kimsenin unutulmadığını göreceksiniz.

İşte bu yüzden her şey bilinir. İşte bu yüzden hiç bir şey dışarıda bırakılmaz. İşte bu yüzden yaşamın her yüzü evrensel planda yerini bulur. İşte bu yüzden hiçbir şey gözden kaçmaz, çünkü Yasa, ne kadar küçük ya da ne kadar büyük olursa olsun, hayatın her yanını kucaklar, çünkü her şey Yasa'dır. Yasadan başka bir şey yoktur, varlığı mümkün kılan odur. Yasa her şeye hükmeder. Karışıklığı yaratan ve Yasa'nın akılda işleyişini bulanıklaştıran insanın özgür iradesidir, ama Yasa aynen vardır ve işler.

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

Ünlü Aisopos bir gün sokakta yürürken, kentin valisi ile karşılaşır. Vali kendisine nereye gittiğini sorar. O da “Bilmiyorum” der. Vali kızarak yanındakilere emreder: “Bu adam nereye gittiğini bilmiyor; demek ki serserilik ediyor. Yakalayıp hapse atın!”

Bunun üzerine Aisopos, sözünü doğrularcasına “Gördünüz mü efendim” der, “Hapse gideceğimi nereden bilebilirdim?”

Kıssadan hisse: Yöneticilere ceza vermeleri için bir bahane bulma fırsatı vermemek gerek. Amma kurdun niyeti kuzuyu yemekse, Aisopos bile olsa kurban olmaktan kurtulamaz.

GÜLÜN DİKENİ

Ünlü İngiliz şairi Milton, gözleri kör olduktan sonra üçüncü kez evlenir. Üçüncü hanımı da huysuz ve geçimsiz bir kadındır. Bir gün şairin dostlarından biri, sözüm ona, Milton’u memnun etmek hevesiyle karısı

hakkında “O eşsiz bir güldür” der. Milton derhal cevabı yapıştırır. “Vallahi, gözlerim görmediği için güzelliği hakkında bir fikrim yok. Yalnız gül olduğu kesin. Dikenlerinden anlıyorum.”

Kıssadan hisse: Dikensiz gül arayan, gülsüz kalır.

Tanrı’nın gülü niye dikenli yarattığına yakınmak yerine, dikenler içinde gülü yarattığına şükretmek, daha bilgece bir tutum olsa gerek.

TANIŞIKLIK

Napoleon’un akıl danışmanı Talleyrand, dine inanmaz. Bir gün bir arkadaşıyla kilise önünden geçerken haçı selâmlar. Arkadaşı hayretle sorar. “Ben sizin Tanrı ile aranızın açık olduğunu sanırdım. Oysa selâm veriyorsunuz?” Talleyrand cevap verir: “Selâm’laşıyoruz, ama konuşmayız!”

Tanrı’ya gerçekten inanmak, O’nun buyruklarına göre yaşamaksa eğer; çoğu inandığını sanan kişinin

Tanrı'ya yakınlığı, uzaktan selâmlaşmanın ötesine geçmez.

TERES

Sultan II.Abdülhamit devrinin devlet adamlarından İzzet Paşa, rütbe kendinden aşağı olan herkese "teres" diye seslenir. Bu durum bazı kişilerin ağrına gider. Ve bunlar, Paşa'yı Padişah'a şikâyet ederler.

Padişah, Paşa ile başbaşa kaldıklarında, samimi bir sohbet sırasında sorar: "Yahu sen herkese "Teres" diye hitabedermişsin öyle mi?" İzzet Paşa sözümona kendini savunur gibi karşılıklıta bulunurken, aslında kendini ele verir: "Efendimiz, bunu size hangi teres söyledi?"

"Pezevenk", anlamına gelen sövgü sözcüğü "teres", Paşa'nın diline dolanmıştır bir kere. Ne yapsa nafi!..

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.
Adı Soyadı :
Adresi :

Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000

Posta Kodu : *İlçe* : *Şehir* :

Tel : *Fax* :

Firma Adı :
Vergi Dairesi : *Vergi Numarası* :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. VISA MASTER EUROCARD

Kart No / / / / / *Son K. Tarihi* / / / *İmza* :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya faksalayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu

Sevgili Dostlar

(Baş tarafı 1. sayfada)

Zengin bir ailede veya gelişmiş bir ülkede dünyaya gelenin farklılığı, doğduğu ortamın şartlarından kaynaklanmıyor mu? O ortamın imkânlarını en geri dediğimiz ülkedeki insanlara uygulayınca onlardan da ne okumuşlar, ne sanatkârlar, ne yazarlar, ne bilim adamları çıkmaz mı? Öyleyse tüm insanlara aynı gelişme imkânlarını sağlamaya çalışmamız gerekmektedir. Bunu sağlamak için de kafaların ve gönüllerin değişmesi şarttır.

Diyeceğiz ki tüm insanlar kardeşiz, aynı soydan gelmiş kardeşleriz. Dil, millet, din, renk, ırk farklılıklarını asla ayrılık sebebi yapmayacağız. Her insan, bir insanın kardeşidir, insanlar birbirinin kardeşidir. Hepimiz aynı Yaratan'ın sevgisinden yarattığı sevgili kullarıyız. O hepimizi eş sevgi ile sever. Bizim de birbirimizi eş sevgiyle sevmemizi ister. Yine diyeceğiz ki, dünya hepimizinse, birimize hak olan hepimize haktır. Hakkını alamayanlara birleşerek, birlik olarak haklarını vermeliyiz. Ama bunu zorla, kanun zoruyla değil, sevgiyle, gerçekleri gördüğümüz için, gönül rızasıyla yapmalıyız. Bu olmayacak, gerçekleşmeyecek şey değil. Dünyada iyiler çoğaldı. İyilik, gerçekleri, gerçek doğruları görmekten kaynaklanır. Bu görüş geliştikçe iyilik ve sevgi artar. O zaman Dünya cennet olmaz mı?

En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu

HEDİYE ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık	Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.	
Hediye Eden :	
Adı Soyadı :	
Adresi :	
Posta Kodu :	İlçe :
Tel :	Şehir :
Fax :	
Firma Adı :	
Vergi Dairesi :	Vergi Numarası :

Sevgi Dünyası Dergisi'nin bir yıllık aboneliği aşağıda belirtilen kişi/kişilere hediye olarak sunmak istiyorum. Gerekenin yapılmasını rica ederim.

Adı Soyadı :	Adı Soyadı :
Adresi :	Adresi :
Posta Kodu :	Posta Kodu :
İlçe :	İlçe :
Şehir :	Şehir :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. VISA MASTER EUROCARD

Kart No / / / / / Son K. Tarhi / / / İmza :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya faksalayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu